

ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชภัฏรัตนโกสินทร์

โดย
อนงค์ รุ่งสุข

สนับสนุนงบประมาณโดย
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชภัฏรัตนโกสินทร์
ประจำปีงบประมาณ 2559

DETERMINANTS AFFECTING THE INTENTION TO BECOME
ENTREPRENEUR OF STUDENTS FACULTY OF BUSINESS
ADMINISTRATION, RAJAMANGALA UNIVERSITY
OF TECHNOLOGY RATTANAKOSIN

Granted by

Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Fiscal year 2016

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นี้ ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ประจำปีงบประมาณ 2559

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อิทธิทธิ นุชเนตร รองคณบดีพื้นที่วังไกลกังวล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประพนอม ตั้งปรีชาพาณิชย์ รองคณบดีพื้นที่ศาลายา ที่กรุณาอนุเคราะห์ในการอนุญาตให้แจกแบบสอบถามการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณหัวหน้าสาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจและสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ทั้ง 3 พื้นที่ คือ พื้นที่ศาลายา พื้นที่วังไกลกังวลและพื้นที่บึงพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่กรุณาช่วยแจกและเก็บรวบรวมแบบสอบถามให้

และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ แผนกวิจัย คณะบริหารธุรกิจ และสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทำวิจัยครั้งนี้

อนงค์ รุ่งสุข
สิงหาคม 2559

บทคัดย่อ

รหัสโครงการ : A-95 /2559

ชื่อโครงการ : ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ชื่อนักวิจัย : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อนงค์ รุ่งสุข

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ 2) เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่ ประชากรคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ทุกสาขาวิชาทั้ง 3 พื้นที่คือ พื้นที่ศาลายา พื้นที่วังไกลกังวลและพื้นที่บึงพิตรพิมุข จักรวรรดิ ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 800 คน ได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 260 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Person's Correlation Coefficient) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านบรรทัดฐานทางสังคม ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก 2) ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ และด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม สามารถพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

คำสำคัญ : ผู้ประกอบการ ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

E-mail Address : anong.run@rumir.ac.th

ระยะเวลาโครงการ : เวลาเริ่มต้น 1 ตุลาคม 2558 เวลาสิ้นสุดโครงการ 30 กันยายน 2559

Abstract

Code of project : A – 95/2559

Project name : Determinants Affecting the Intention to become Entrepreneur of Students Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Researcher : Asst. Prof. Dr. Anong Rungsuk

This research aimed to study 1) determinants affecting the intention to become entrepreneur of students Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Rattanakosin 2) develop the teaching subject Entrepreneurship for New Venture Creation. Population in this research was students Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Rattanakosin total 800 persons, sampling group 260 person.

The research instrument was the questionnaire. Statistics analysis was deployed such as Percentage, Weighted Mean, Standard Deviation, Person's Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The finding of this study 1) Personality Traits, Attitude towards Entrepreneurship, Subjective norm, Perceived Behavioral Control, and Entrepreneurial Education are affecting the intention to become entrepreneur of students Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Rattanakosin 2) Attitude towards Entrepreneurship, Entrepreneurial Education, and Perceived Behavioral Control can forecast the Intention to become entrepreneur of students faculty of business administration statistically significant at the 0.1 level.

Keywords: Entrepreneur, Intention to become entrepreneur

E-mail Address : anong.run@rmutr.ac.th

Period of project : October 2015 – September 2016.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์การวิจัย	4
3. ขอบเขตการวิจัย	5
4. นิยามศัพท์	6
5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 ทฤษฎีแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
1. ความหมายของผู้ประกอบการ	8
2. ลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ	10
3. แนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน	21
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
5. กรอบแนวคิดการวิจัย	33
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย	34
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	34
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	36
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย	37

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย	38
1. ผลการวิเคราะห์สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	39
2. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ	40
3. ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	46
4. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน	47
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	49
1. สรุปผลการวิจัย	49
2. อภิปรายผล	52
3. ข้อเสนอแนะ	55
บรรณานุกรม	57
ภาคผนวก	61
แบบสอบถาม	62
ประวัติผู้วิจัย	66

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	สัดส่วนความเป็นผู้ประกอบการในเอเชีย	3
2	จำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 ทุกสาขาวิชา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ 3 พื้นที่	5
3	ความหมายของมิติของการประกอบการ	12
4	จำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ 3 พื้นที่	34
5	กลุ่มตัวอย่างจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ 3 พื้นที่	35
6	จำนวนการแจกแบบสอบถามและจำนวนที่ได้รับคืนแต่ละสาขาวิชาและแต่ละพื้นที่ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์	38
7	จำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	39
8	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านบุคลิกภาพ	40
9	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ	41
10	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม	42
11	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม	42
12	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ	43
13	จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาที่ได้เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่	44
14	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ กรณีเคยศึกษา	44
15	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ฯ	45

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
16	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ	45
17	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 5 ด้านกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์	47
18	ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนของการพยากรณ์ของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์	48

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB)	22
2	กรอบแนวคิดในการวิจัย	33

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญ

ในศตวรรษที่ 21 นี้ องค์กรส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการมุ่งเน้นในเรื่องความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ในทุกส่วนของการดำเนินการ (Delmar and Davidsson, 2000) เนื่องจากตลาดมีการแข่งขันสูงการมีความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม/ความแตกต่างจะสามารถมั่นใจได้ว่าเป็นสมรรถนะที่โดดเด่นสำหรับบริษัท ซึ่งจะมีทำให้ประสบผลสำเร็จอย่างยั่งยืนในระยะยาว

ในขณะที่องค์กรในแต่ละประเทศมีความมุ่งมั่นในการสร้างผู้บริหารที่ส่งเสริมการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมในทุกสาขานั้น ยังมีการเน้นการเป็นผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจพัฒนาและเจริญเติบโต (Scott and Twomey, 1988)

ความรู้และโลกาภิวัตน์ เป็นแรงผลักดันเศรษฐกิจของประเทศและของโลก เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่ท้าทายเหล่านี้ เศรษฐกิจผู้ประกอบการ (Entrepreneurial economies) สามารถทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมได้ (Sariaslan, 2001) ด้วยการส่งเสริมให้เกิดการสร้างประกอบการรายใหม่ในรูปแบบธุรกิจต่างๆ เช่น บุคคลคนเดียวเป็นเจ้าของ ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เป็นต้น

การเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurs) มีบทบาทสำคัญต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยจะเกิดการจ้างงาน คุณภาพชีวิตดีขึ้น เลื่อนระดับในสังคม ลดความยากจน ฯลฯ

สำหรับประเทศกำลังพัฒนา (Developing countries) นั้น การทำงานของผู้ประกอบการเป็นเสมือนพลังขับเคลื่อนให้เกิดการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ การสร้างงานและการปรับตัวในสังคม ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมที่พยายามที่จะผลักดันไปสู่ธุรกิจการเกษตรเพื่อสร้างโอกาสในการสร้างงานให้มากขึ้น การเป็นผู้ประกอบการ จะช่วยพัฒนาเศรษฐกิจโดยการสร้างตลาดใหม่ อุตสาหกรรมใหม่ เทคโนโลยีใหม่และเพิ่มผลิตภาพ

ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมาการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการมีการขยายตัวอย่างมีนัยสำคัญในประเทศอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (Matlay และ Carey 2006) มีการพิจารณาการเติบโตและประสบการณ์การเป็นผู้ประกอบการมากขึ้นในช่วงเวลานี้ ในด้านจำนวนของหลักสูตรเนื้อหาของหลักสูตรที่สร้างผู้ประกอบการซึ่งมีบทบาทต่อโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมและการเมืองของประเทศ (Matlay และ Carey 2007) การเป็นผู้ประกอบการมีความสำคัญทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ดังนั้นจึงมีความต้องการที่จะศึกษาการผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น เนื่องจากเป็นวิธีที่จะจัดความยากจนและผู้ประกอบการเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจในหลายประเทศทั่วโลก

ในประเทศที่พัฒนาแล้ว (Developed countries) เช่น สหภาพยุโรป (European Union) ได้เล็งเห็นว่า การเป็นผู้ประกอบการเป็นหนึ่งในกุญแจสำคัญในการสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยหนึ่งในมาตรการสนับสนุนผู้ประกอบการที่คณะกรรมการการยุโรปให้ความสำคัญที่สุด คือ การปลูกฝังจิตวิญญาณการเป็นผู้ประกอบการให้กับเยาวชนยุโรปผ่านทางระบบการศึกษา เพื่อให้เยาวชนเติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่เพียงแต่มีแนวคิดทางธุรกิจเท่านั้น ต้องสามารถมองเห็นโอกาสทางธุรกิจและกล้าที่จะเสี่ยงลงมือทำ รวมถึงเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเอง กล้าคิด กล้าทดลอง สร้างสรรค์สิ่งใหม่และการกระทำดังกล่าวต้องพร้อมด้วยสำนึกต่อความรับผิดชอบต่อสังคม (www.2.thaieurope.net/สร้างเยาวชนผู้ประกอบการ)

ผู้ประกอบการ (Entrepreneurship) คือ ผู้ที่ดำเนินการตั้งธุรกิจขึ้นมาใหม่และต้องเผชิญกับความเสี่ยง (Wilberforce and Fleming, 2001)

ผู้ประกอบการ คือ ผู้ลงทุนจัดตั้งธุรกิจขึ้นเพื่อหวังกำไร โดยยอมรับความเสี่ยงที่จะขาดทุน ดำเนินการและควบคุมธุรกิจด้วยตนเอง ผู้ประกอบการ คือ “เถ้าแก่” ในความหมายดั้งเดิมนั้นเอง (สมคิด, 2541)

ผู้ประกอบการได้กลายเป็นสิ่งสำคัญที่จะทุกประเทศนับตั้งแต่ยุคโลกาภิวัตน์เพราะการเจริญเติบโตของกิจกรรมที่ผู้ประกอบการจะช่วยในการสร้างงานให้กับสังคม การลดอัตราว่างงาน

การเป็นผู้ประกอบการคืออะไร

หากพิจารณาในแง่มุมมองด้านจุลภาค (Micro Perspective) ท่านผู้อ่านสามารถคิดถึงข้อดีของการทำธุรกิจส่วนตัวได้มากมาย เช่น ผลตอบแทนที่ (อาจจะ) มากกว่าการเป็นลูกจ้าง การได้เป็นเจ้าของของตัวเอง ความอิสระในการบริหารชีวิตของตนเองทั้งเวลาส่วนตัวและเวลาทำงาน ซึ่งผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัว (ที่ประสบความสำเร็จ) ส่วนใหญ่ได้รับสิ่งเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม เทรียนย้อมมี 2 ด้านเสมอ หากธุรกิจส่วนตัวดังกล่าวเกิดล้มเหลวผู้ประกอบการย่อมที่จะต้องแบกรับความเสี่ยงและความล้มเหลวดังกล่าวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากพิจารณาในแง่มุมมองในเชิงเศรษฐกิจด้านมหภาค (Macro Perspective) จากรายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมปี 2556 ของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ระบุว่า ในปี พ.ศ. 2555 ประเทศไทยมีจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำนวน 2,739,142 ราย คิดเป็นร้อยละ 98.5 ของจำนวนวิสาหกิจทั่วประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงานรวม 11,783,143 คน หรือร้อยละ 80.4 ของการจ้างงานรวมทั้งหมดในประเทศ นอกจากนี้ผลผลิตมวลรวมของ SMEs มีมูลค่าเท่ากับ 4,211,262.7 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 37.0 ของผลผลิตมวลรวมของประเทศ (GDP) กล่าวได้ว่า การเป็นความผู้ประกอบการ (entrepreneurship) มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง (<http://www.forbesthailand.com/commentaries-detail.php?did=143>)

จากอัตราการเพิ่มขึ้นของผู้ประกอบการในประเทศไทย คณะกรรมการสร้างเจ้าของธุรกิจและบริหารกิจการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (BUSEM) ได้สังเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการทั่วโลกในลักษณะที่เข้าใจง่ายผ่านทางดัชนีผู้ประกอบการ (BUSEM INDEX) ในหัวข้อ “การมีส่วนร่วมในกิจกรรมความเป็นผู้ประกอบการของประเทศไทย” ในมุมมองระดับเอเชียและระดับโลก โดยที่แสดงในตารางที่ 1 ได้ศึกษา “สัดส่วนความเป็นผู้ประกอบการในเอเชีย” **ประเทศไทยมีสัดส่วนผู้ประกอบการที่สูงเป็นอันดับ 2 รองจากอินโดนีเซีย คิดเป็นกว่าร้อยละ 46 ของประชากรวัยทำงานในประเทศ** โดยประมาณร้อยละ 18 ของผู้ประกอบการไทยกำลังอยู่ในช่วงก่อตั้งธุรกิจใหม่หรือดำเนินธุรกิจเป็นระยะเวลาต่ำกว่า 3 ปีครึ่ง

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการไทยยังมีสัดส่วนธุรกิจที่ก่อตั้งสำเร็จที่สูงที่สุดในเอเชียคิดเป็นร้อยละ 28 ของประชากรไทยวัยทำงาน โดยธุรกิจส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบธุรกิจเจ้าของคนเดียวขนาดเล็ก ผู้ประกอบการเหล่านี้มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของไทย เนื่องจากก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างรายได้ให้กับประชากรไทย

ตารางที่ 1 สัดส่วนความเป็นผู้ประกอบการในเอเชีย

สัดส่วนความเป็นผู้ประกอบการในเอเชีย

อันดับ (ranking)	ประเทศ (country)	<3 (%)	3-42 months (%)	>42 (%)	BUSEM INDEX
1	 อินโดนีเซีย	5.7	20.41	21.2	47.31
2	 ไทย	7.87	10.43	28.02	46.32
3	 เวียดนาม	4.05	11.45	16.35	31.85
4	 ฟิลิปปินส์	12	6.73	6.61	25.34
5	 จีน	5.23	8.89	11.04	25.16
6	 อินเดีย	5.08	4.86	10.66	20.6
7	 ไต้หวัน	3.28	4.99	8.28	16.55
8	 เกาหลีใต้	2.65	4.25	9.01	15.91
9	 สิงคโปร์	6.39	4.43	4.2	15.02
10	 มาเลเซีย	1.46	5.18	6.03	12.67
11	 ญี่ปุ่น	2.23	1.49	5.71	9.43

หมายเหตุ: แบ่งตามอายุของธุรกิจ ได้แก่ <3 เดือน (ธุรกิจช่วงเริ่ม), 3-42 เดือน (ธุรกิจใหม่) และมากกว่า 42 เดือน (ธุรกิจที่ก่อตั้งแล้ว)
โดยคำนวณเป็นร้อยละของธุรกิจที่ผู้ประกอบการในวัยประชากรวัยทำงาน (18-64 ปี)

ที่มา: <http://www.forbesthailand.com/commentaries-detail.php?did=143>

จากนัยสำคัญข้างต้น การปรับปรุง/พัฒนาการศึกษาการเป็นผู้ประกอบการสามารถเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน/นักศึกษาเหล่านี้ได้

ดังนั้น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้เห็นถึงความสำคัญของการสร้างสังคมผู้ประกอบการ โดยมีการกำหนดวิสัยทัศน์และปรัชญาของมหาวิทยาลัยในการเป็นสังคมผู้ประกอบการ ดังนี้ (www.rmutr.ac.th)

วิสัยทัศน์: เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งสังคมการประกอบการ

ปรัชญา: สร้างคนสู่งานเชี่ยวชาญเทคโนโลยี มุ่งสู่สังคมการประกอบการ

นอกจากนี้ที่ประชุมคณะกรรมการพัฒนาระบบนวัตกรรมของประเทศ โดยมี พลเอกประยุทธ์ จันทร์ โอชา นายกรัฐมนตรี เป็นประธานการประชุม ได้เห็นชอบประกาศวิสัยทัศน์ของนายกรัฐมนตรี สำหรับธุรกิจใหม่ (Startup Thailand) ว่า “วิสาหกิจเริ่มต้น จะเป็นนักรบทางเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Warrior: NEW) และประเทศไทยจะเป็นพื้นที่เปิด สำหรับการเติบโตของอาเซียน” โดยมี กรอบของ Platform ได้แก่ การสร้าง Talent และดึงดูด Talent จากทั่วโลก ปรับกฎหมายและสร้าง โอกาสให้ Startup เติบโต สนับสนุนการลงทุน Startup และสร้างสภาพแวดล้อมสำหรับ Startup ซึ่ง ได้มอบหมายกระทรวงการคลังนำวิสัยทัศน์และกรอบมาตรการส่งเสริมไปจัดทำแผนการพัฒนา วิสาหกิจเริ่มต้น ของ ประเทศ และ นำเสนอ คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบต่อไป (<http://www.thaigov.go.th/index.php/th/government-th1/item/102132-id102132>)

จากเหตุผลที่กล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อ สร้างธุรกิจใหม่ (Entrepreneurship for New Venture Creation) และเป็นข้อมูลประกอบการ พิจารณาในการหลักสูตรหรือจัดทำหลักสูตรใหม่ในอนาคตเพื่อให้การผลิตบัณฑิตสอดคล้องกับ ความ ต้องการของตลาดแรงงานตามนโยบายของรัฐบาล

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- 2.2 เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่ (Entrepreneurship for New Venture Creation)

3. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีเพื่อผลิตบัณฑิตสู่สังคมการประกอบการ ตามวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยฯ ตั้งไว้ และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานตามนโยบาย ของรัฐบาล ซึ่งจะส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ

3.1 ประชากร

ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 ทุกสาขาวิชา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ทั้ง 3 พื้นที่คือ พื้นที่ศาลายา พื้นที่วังไกลกังวล และพื้นที่บึงพระพิมุข จักรวรรดิ ซึ่งมีนักศึกษาทั้งหมด 800 คน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 ทุกสาขาวิชา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ 3 พื้นที่ ดังนี้

พื้นที่	สาขาวิชา					รวม
	การจัดการ	การตลาด	การบัญชี	สารสนเทศ	ภาษาอังกฤษธุรกิจ	
ศาลายา	44	77	57	85	-	263
วังไกลกังวล	54	-	72	44	34	204
บึงพระพิมุข	66	59	107	59	42	333
รวม	164	136	236	188	76	800

ที่มา : ระบบฐานข้อมูล ณ วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2558

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้ใช้ตารางการเปรียบเทียบของ Krejcie และ Morgan (Krejcie and Morgan, 1970) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 260 ตัวอย่าง

3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

3.3.1 ตัวแปรต้น ประกอบด้วย ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Traits Factors) ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards Entrepreneurship Factors) ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm Factors) ปัจจัยด้านความรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Education Factors)

3.3.2 ตัวแปรตาม คือ ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intentions)

3.4 ขอบเขตเนื้อหาในการวิจัยมีดังนี้

ผลจากการกำหนดวิสัยทัศน์และปรัชญา ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ว่า

วิสัยทัศน์: เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งสังคมการประกอบการ

ปรัชญา: สร้างคนสู่งานเชี่ยวชาญเทคโนโลยี มุ่งสู่สังคมการประกอบการ

โดยต้องการให้บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยฯ มุ่งสู่การเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างสังคมการประกอบการ จึงกำหนดวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่ (Entrepreneurship for New Venture Creation) ให้นักศึกษาทุกคน ต้องเรียน เพื่อให้บรรลุตามวิสัยทัศน์ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานตามนโยบายของรัฐบาล ซึ่งจะส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดปัจจัยที่จะส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการไว้ 5 ด้าน คือ

1. ด้านลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Traits)
2. ด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards Entrepreneurship)
3. ด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm)
4. ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control)
5. ด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Education)

3.5 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย กำหนดไว้ 1 ปี ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2558 ถึง วันที่ 30 กันยายน 2559

4. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

- ลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Traits) หมายถึง ลักษณะพิเศษเฉพาะของบุคคลแต่ละบุคคล ที่ทำให้บุคคลนั้นมีความแตกต่างจากบุคคลอื่น ซึ่งแบ่งออกเป็น บุคลิกภาพภายนอก (ได้แก่ รูปร่างหน้าตา กริยาท่าทางและการแต่งกาย เป็นต้น) และบุคลิกภาพภายใน (ได้แก่ ความกระตือรือร้น ความซื่อสัตย์และความสุภาพอ่อนน้อม เป็นต้น)

คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ เช่น มีพฤติกรรมเชิงรุก ชอบความเสี่ยง มีความเชื่อมั่นในตนเอง ชอบความเป็นอิสระ เป็นต้น

- เจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards Entrepreneurship) หมายถึง ผลการผสมผสานระหว่างความนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด คนใดคนหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง หรือพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง ในการประเมินค่าเจตคติอาจเป็นไปได้ในทางยอมรับหรือปฏิเสธได้ ความเชื่อและการรับรู้เหล่านี้มีแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น

- การคล้อยตามคนรอบข้างที่มีอิทธิพลหรือกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่าบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความคิดรอบข้างนั้น คิดว่าพฤติกรรมใด

พฤติกรรมหนึ่งควรที่จะกระทำหรือไม่ ถ้าสังครอบข้างคิดว่าไม่ควรที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น บุคคลผู้นั้นจะหลีกเลี่ยงที่จะแสดงออกในพฤติกรรมดังกล่าว

- การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) หมายถึง การรับรู้หรือความเชื่อของบุคคลว่าตนเองมีความสามารถที่จะแสดงออกและควบคุมพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งได้อย่างเหมาะสมตามที่ต้องการหรือไม่ ซึ่งความเชื่อดังกล่าวอาจเกิดจากปัจจัยภายในที่เกี่ยวกับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองหรือเกิดจากปัจจัยภายนอกที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้อื่น

- การจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Education) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการในระดับต่างๆ ในสถาบันศึกษารวมถึงการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน

- ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intentions) หมายถึง เจตนาที่จะปฏิบัติพฤติกรรมนั้น หรือความประสงค์ที่มีการมุ่งเป้าที่จะปฏิบัติพฤติกรรมหนึ่งพฤติกรรมใดและพร้อมที่จะกระทำ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวในการศึกษานี้ ทำให้สภาวะทางจิตใจ ใสใจ มุ่งมั่นต้องการที่จะประกอบกิจการด้วยตนเองในอนาคต นั่นคือ การเป็นผู้ประกอบการ

- ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) หมายถึง ผู้ที่ประกอบธุรกิจของตนเอง มีการวางแผนการดำเนินงานและดำเนินกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องับธุรกิจตนเอง โดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินธุรกิจนั้น โดยมุ่งหวังผลตอบแทนที่จะเกิดจากการดำเนินงานของธุรกิจตนเอง

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 รู้ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

5.2 นำผลจากการวิจัยมาปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่ (Entrepreneurship for New Venture Creation)

บทที่ 2

ทฤษฎีแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าจากเอกสาร ตำราและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มีดังนี้

1. ความหมายของผู้ประกอบการ
2. ลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ
3. แนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของผู้ประกอบการ (Entrepreneur)

พจนานุกรมฉบับเว็บสเตอร์ (Webster Dictionary, 2000) ได้ให้ความหมายไว้กว้างๆ ว่า “ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่จัดตั้งองค์กรธุรกิจโดยยอมรับความเสี่ยงเพื่อหวังผลกำไร” ส่วนความหมายในทางวิชาการนั้น ได้มีการให้คำจำกัดความไว้คล้ายๆ กัน ดังนี้

ความหมายของผู้ประกอบการ บางแนวคิดให้นิยามความหมายของผู้ประกอบการในมิติของการเป็นเจ้าของกิจการ คือ หมายถึงผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของกิจการเท่านั้น แต่ Bolton and Thompson (2000) ได้ให้คำจำกัดความของผู้ประกอบการว่าเป็นบุคคลที่สร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ อย่างต่อเนื่องและสามารถนำมาสู่การเพิ่มมูลค่าของระบบเศรษฐกิจได้ ภายใต้โอกาสที่มองเห็น จะเห็นว่า ผู้ประกอบการตามความหมายของ Bolton and Thompson (2000) ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่เจ้าของกิจการเท่านั้นแต่อาจรวมถึงบุคคลในองค์กรทั้งในภาครัฐและเอกชนที่มีความเป็นผู้ประกอบการอยู่ภายในและมองเห็นโอกาสจนสามารถผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ขององค์กรได้

Coulter (2003) ผู้ประกอบการ คือ ผู้ก่อตั้งกิจการ เป็นเจ้าของหรือหุ้นส่วน ดำเนินกิจการ โดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นเพื่อหวังผลกำไร มุ่งมั่นต่อความสำเร็จ วางแผน บริหารจัดการ บุคคล องค์กรและทรัพยากรต่างๆ กำหนดวิสัยทัศน์ นโยบาย กลยุทธ์ต่างๆ เพื่อผลักดันธุรกิจให้เกิดการพัฒนาไปสู่ความสำเร็จที่คาดหวังเหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม และสังคม

Pickel and Abrahamson (1989) กล่าวถึงผู้ประกอบการว่า หมายถึงผู้ที่เป็นเจ้าของธุรกิจขนาดเล็ก จัดตั้งและดำเนินงานธุรกิจโดยเผชิญกับความเสี่ยงและปัญหาต่าง ๆ ในการดำเนินงาน

Bygrave (1994) ให้ความหมายของผู้ประกอบการไว้ว่า คือผู้ที่มองเห็นถึงโอกาสและสร้างองค์การหรือบริษัทขึ้นมาเพื่อดำเนินการตามโอกาสนั้น

Zimmerer and Scarborough (1996) กล่าวว่า ผู้ประกอบการ คือ บุคคลผู้ก่อตั้งธุรกิจใหม่จากการแสวงหาโอกาสและความเป็นไปได้ และมีการนำทรัพยากรต่างๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์เพื่อหวังผลกำไรและความเติบโตทางเศรษฐกิจโดยยอมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและความไม่แน่นอน

แนวคิดดังกล่าว ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องแยกกันให้ออกระหว่างผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของกิจการและบุคคลที่มีความเป็นผู้ประกอบการอยู่ภายใน เนื่องจากในความเป็นจริงแล้วผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของกิจการต้องรับความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจด้วยตนเอง และยังต้องมีความพร้อมภายนอกด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการด้วย ดังนั้น ไม่ใช่ทุกคนที่เหมาะสมและสามารถเป็นเจ้าของกิจการได้และบุคคลเหล่านั้นจึงไม่ควรที่จะถูกชักจูงหรือทำให้เชื่อว่าพวกเขาควรจะเป็นเจ้าของกิจการด้วย แต่ควรแนะนำให้บุคคลที่มีความเป็นผู้ประกอบการอยู่ภายในตัวและทำงานในองค์กรใหญ่ค้นหาสิ่งที่ดีที่ตนเองทำได้ดีที่สุดภายใต้เงื่อนไขเวลาและโอกาสที่เหมาะสม

ส่วนในประเทศไทย วินิจ วีรยางกูร (2528) ให้ความหมายของผู้ประกอบการว่า หมายถึง ผู้ที่มีความคิดที่จะดำเนินธุรกิจ ทำการก่อตั้งธุรกิจขึ้นมาและคอยประคับประคองให้ธุรกิจที่ตั้งขึ้นมานั้นมีการเจริญเติบโต

ผุสดี รุมาคม (2540, หน้า 33) ได้ให้ความหมายว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่จัดตั้งองค์การธุรกิจโดยยอมรับความเสี่ยงภัยเพื่อหวังผลกำไร เป็นผู้จัดระเบียบและดำเนินธุรกิจขนาดย่อมเพื่อกำไรและความพอใจด้านจิตวิทยา

ธีรยุส วัฒนาสุภโชค (2542) ได้เสนอความหมายของผู้ประกอบการว่า คือบุคคลผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา และจะต้องมีความอดทน มุ่งมั่น กล้าตัดสินใจ และกล้าเสี่ยงในการที่จะนำความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ของตนเองนั้นมาปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลคุ้มค่าเชิงพาณิชย์

อำนาจ ธีระวนิช (2549) ได้อธิบายว่า ผู้ประกอบการ คือ บุคคลที่ค้นหาความต้องการของตลาดและเปิดกิจการใหม่เพื่อตอบสนองต่อความต้องการดังกล่าว โดยยอมรับความเสี่ยงจากการดำเนินกิจการเพื่อผลกำไร ดังนั้นผู้ประกอบการจึงแตกต่างจาก “ผู้จัดการ” (manager) และบุคคลที่ได้รับผลตอบแทนในรูปค่าจ้างและรางวัล แต่ไม่ได้มีความเสี่ยงทางการเงินในฐานะที่เป็นเจ้าของ กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ผู้ประกอบการทุกคนคือ ผู้จัดการ แต่ผู้จัดการทุกคนอาจไม่ใช่ผู้ประกอบการ เพราะผู้จัดการอาจถูกจ้างเข้ามาเพื่อให้มาทำหน้าที่ในการบริหารจัดการในฐานะที่เป็น “มืออาชีพ”

กล่าวโดยสรุปแล้ว ผู้ประกอบการจึงหมายถึง บุคคลผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการหาโอกาส เพื่อนำเอาโอกาสนั้นมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ และคอยประคับประคองให้ธุรกิจดำเนินไปภายใต้ความเสี่ยงและปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดผลตอบแทนเชิงพาณิชย์กลับคืนแก่ผู้ดำเนินการ

2. ลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Orientation: OE)

ธุรกิจที่ต้องการประสบผลสำเร็จจำเป็นต้องมีผู้บริหารที่มีคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Orientation: OE) ที่เชื่อมโยงถึงการปฏิบัติตามกลยุทธ์ที่ได้กำหนดไว้และใช้ในสถานการณ์ที่มีความท้าทาย มีการเสนอกรอบแนวคิดและมุมมองของการเป็นผู้ประกอบการว่า ขึ้นอยู่กับลักษณะของวัฒนธรรมขององค์กรที่แตกต่างกัน (Dress, Lumpkin & Eisner, 2007) คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการทำให้ธุรกิจสามารถเจริญเติบโตได้อย่างรวดเร็ว

งานศึกษาวิจัยจำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่าคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการเป็นปัจจัยส่วนสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้ผู้ที่เข้ามาเป็นผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพซึ่งได้ประมวลไว้ดังต่อไปนี้

Longemecker and Moore (1987) ได้มีการศึกษาว่าผู้ประกอบการจะมีคุณลักษณะที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไปคือ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีความพร้อมรับกับความเสี่ยง มีความมั่นใจในตนเอง และมีความสามารถในการปรับตัว

Baumbach (1988) กล่าวว่า จากการศึกษานับพันพบว่า ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจะมีคุณลักษณะทางบุคลิกภาพต่อไปนี้ในระดับสูง คือ ความเป็นมิตร มีความกระตือรือร้น ความซื่อสัตย์สุจริต มีความขยันหมั่นเพียร มีความกระฉับกระเฉง มีความมุ่งมั่นบากบั่น มีความมั่นคงเด็ดเดี่ยว มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบ และมีความคิดแนวแน่

Pickel and Abrahamson (1989) ได้ศึกษาผู้ประกอบการขนาดย่อมจำนวน 97 ตัวอย่าง ผลปรากฏว่าผู้ประกอบการขนาดย่อมที่ประสบความสำเร็จมีคุณสมบัติที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1. แรงผลักดัน หรือแรงจูงใจในการทำงาน อันประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ความกระฉับกระเฉง ความคิดริเริ่ม ความเพียรพยายามทนทาน และความทะเยอทะยาน
2. ความสามารถทางด้านสติปัญญา อันประกอบด้วย ความฉลาดทางสติปัญญา ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการคิดวิเคราะห์
3. ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ อันประกอบด้วย ความมั่นคงทางอารมณ์ ความสัมพันธ์ส่วนตัว ความสามารถในการเข้าสังคม ความมีไหวพริบ และความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
4. ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร อันประกอบด้วย ความสามารถในการติดต่อสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร และความสามารถในการติดต่อสื่อสารด้วยวาจา

5. ความสามารถด้านเทคนิค อันประกอบด้วย ความสามารถในกิจกรรมต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการประกอบธุรกิจ เช่น ความรู้พื้นฐาน ความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะอย่างประสบการณ์ เพื่อให้การดำเนินงานง่ายและสะดวกรวดเร็วต่อการปฏิบัติงาน

Levinson (1989) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพที่จะมีผลต่อการประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมว่าประกอบด้วย ความอดทน (Patience) ความก้าวร้าว (Aggressiveness) การเป็นคนเจ้าความคิดและมีจินตนาการ (Imagination) ความมีไหวพริบและไวต่อสิ่งแวดล้อมรอบด้าน (Sensitivity) และการมีเป็นตัวของตัวเองสูง (Ego Strength)

ส่วน Dollinger (1999) เสนอว่า ในการศึกษาวิจัยเมื่อไม่นานมานี้ สามารถที่จะจำแนกคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จซึ่งแตกต่างจากผู้ประกอบการที่ไม่ประสบความสำเร็จได้ โดยผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมีคุณลักษณะคือ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความเชื่อในอำนาจแห่งตนและชอบที่จะเสี่ยง

Cavin และ Slevin (1991) การศึกษาของ Hult และคณะ (2004) การศึกษาของ Peng (2008) ได้เสนอคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการไว้ 2 ด้าน คือ ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) และการดำเนินงานเชิงรุก (Proactiveness) ส่วนการศึกษาของ Wiklund (1999) Kreiser Marino และ Weaver (2002) ได้เสนอเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการไว้ 3 ด้าน คือ ความสามารถทางนวัตกรรม (Innovativeness) การดำเนินงานเชิงรุก (Proactiveness) และความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) สำหรับการศึกษาของ Frese (2000) ได้เสนอคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการไว้ 6 ด้านคือ ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ความสามารถทางนวัตกรรม (Innovativeness) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) การแข่งขันเชิงรุก (Competitive Aggressive) ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and Learning) และความใส่ใจในความสำเร็จ (Achievement) ส่วนการศึกษาของ Lee และ Peterson (2000) แบ่งลักษณะของผู้ประกอบการไว้ 5 ด้าน คือ ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ความสามารถทางนวัตกรรม (Innovativeness) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) การดำเนินงานเชิงรุก (Proactiveness) และการแข่งขันเชิงรุก (Competitive Aggressive)

โดยทั่วไปคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการมีความเกี่ยวข้องกับการเผชิญความเสี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องมีความพยายามในการพัฒนาและค้นหาวิธีการในการประกอบธุรกิจของตนเองให้ประสบความสำเร็จ

Entrialgo (2002) ได้อธิบายถึงคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการตามแนวความคิดที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางของ Miller (1983) ว่าคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการจะต้องประกอบด้วย การสร้างนวัตกรรม การเผชิญกับความเสี่ยงและการทำงานเชิงรุก ซึ่งเป็นพฤติกรรมของผู้ประกอบการแต่ละรายที่จะแสดงออกในการดำเนินธุรกิจ

Dess, Lumpkin, และ Taylor (2005) ได้นำเสนอมิติของการเป็นผู้ประกอบการซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบการตัดสินใจและการปฏิบัติของธุรกิจ ได้แก่ ความเป็นอิสระในการบริหารงาน การสร้างนวัตกรรม การทำงานเชิงรุก ความสามารถในการแข่งขันและการเผชิญกับความเสี่ยงโดย 5 มิติดังกล่าวสามารถใช้ในการดำเนินงานร่วมกันเพื่อที่จะพัฒนาความสามารถในการดำเนินงานของธุรกิจ ความหมายของแต่ละมิติของการเป็นผู้ประกอบการ แสดงในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ความหมายของมิติของการเป็นผู้ประกอบการ

มิติ	ความหมาย
ความเป็นอิสระในการบริหารงาน (Autonomy)	ความเป็นอิสระในการทำงานของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเพื่อมุ่งหวังให้ธุรกิจบรรลุผลสำเร็จในเป้าหมายและวิสัยทัศน์ขององค์กร
การสร้างนวัตกรรม (Innovativeness)	ความพยายามที่จะนำเสนอสิ่งใหม่ๆ ที่ได้จากการทดลองหรือจากประสบการณ์และการมีกระบวนการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาสินค้าและบริการใหม่ๆ
การทำงานเชิงรุก (Proactiveness)	ลักษณะของการมองไปข้างหน้าเพื่อแสวงหาความเป็นผู้นำในตลาด เป็นการมองการณ์ไกลเพื่อแสวงหาโอกาสและความต้องการในอนาคต
ความสามารถในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness)	ความพยายามในการแข่งขันกับคู่แข่งในธุรกิจมีลักษณะที่ชอบต่อสู้หรือมีการตอบสนองต่อการแข่งขันที่รุนแรง เพื่อพัฒนาตำแหน่งของธุรกิจหรือจัดอุปสรรคคู่แข่งในตลาด
การเผชิญกับความเสี่ยง (Risk Taking)	การตัดสินใจและการปฏิบัติภายใต้สถานการณ์ที่มีความไม่แน่นอนหรืออาจต้องเผชิญกับความเสี่ยงต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น

ที่มา: Dess, Lumpkin and Taylor (2005, p.426)

แต่ละมิติมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. ความเป็นอิสระในการบริหารงาน (Autonomy) คือ ความพยายามในการที่จะปฏิบัติงานด้วยความเป็นอิสระ มีเอกภาพในการทำงานของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล เพื่อมุ่งหวังให้ธุรกิจบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายและวิสัยทัศน์ขององค์กร ในบริบทของการเป็นผู้ประกอบการขององค์กร การทำงานที่มีเอกภาพในหน่วยงานเป็นจุดแข็งที่สามารถสร้างโอกาสในการพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติงานขององค์กร ความเป็นอิสระในการบริหารงานเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในองค์กรที่ผู้ประกอบการถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมองค์กรที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันในการดำเนินงาน บุคลากรจะมีความทำหายในการทำงานภายใต้ระบบการกระตุ้นสิ่งจูงใจด้วยระบบรางวัล มีการแสวงหาโอกาสและการปฏิบัติงานโดยปราศจากการวิพากษ์วิจารณ์ของเพื่อนร่วมงาน มีการแสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระเพื่อเป้าหมายของธุรกิจ

2. การสร้างนวัตกรรม (Innovativeness) คือ ความพยายามในการที่จะแสวงหาโอกาส และทางเลือกใหม่ๆ ในการที่มุ่งเน้นให้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การวิจัยและพัฒนา การทดลองเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ๆหรือการพัฒนาเทคโนโลยี

ปัจจัยที่จะพัฒนาให้องค์การมีนวัตกรรมในการทำงาน ประกอบด้วย 2 ปัจจัยดังนี้

1) มีการสนับสนุนการทดลองเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เพื่อประสบความสำเร็จ ในด้านนวัตกรรม ธุรกิจจำเป็นต้องลบความคิดเดิมและมีการทดลองต่างๆ เพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่และส่งเสริมให้พนักงานมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2) มีการลงทุนในเทคโนโลยีใหม่ๆ และมีการวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ธุรกิจจำเป็นต้องแสวงหาความได้เปรียบในการแข่งขันจากการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ซึ่งหมายความว่า ธุรกิจจะต้องทุ่มเทงบประมาณในการลงทุนเพื่อความได้เปรียบในเทคโนโลยี

นวัตกรรมเปรียบเสมือนการสร้างกำแพงน้ำและสร้างความมั่นคงให้แก่องค์กรให้ สามารถเจริญเติบโตต่อไปได้ แต่อย่างไรก็ตาม การพัฒนาในนวัตกรรมอาจส่งผลในด้านลบแก่องค์กร ได้หากการวิจัยและพัฒนาในการออกสินค้าและบริการใหม่ไม่สามารถสร้างผลกำไรให้กับกิจการได้ อย่างเป็นที่น่าพอใจ ซึ่งแน่นอนว่าจะส่งผลไปถึงผลกระทบจากการแข่งขันที่ตามมา และแม้ว่าธุรกิจจะ มีความสามารถในการพัฒนานวัตกรรมใหม่ๆ หรือประสบความสำเร็จในการพัฒนาเทคโนโลยีนั้นๆ ธุรกิจอื่นๆ มีการพัฒนาในนวัตกรรมที่ออกแบบคล้ายคลึงกันหรือมีการประยุกต์ใช้นวัตกรรมที่ให้ ผลลัพธ์ที่ดีกว่าเช่นเดียวกัน ซึ่งท้ายที่สุดหากธุรกิจเริ่มมีผลประกอบการที่ลดลงการให้ความสำคัญใน การวิจัยและพัฒนา และการพัฒนาด้านนวัตกรรมต่างๆ อาจจำเป็นต้องยุติลงไปโดยปริยาย นวัตกรรมเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินธุรกิจ แต่ต้องเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการ ลงทุนในการพัฒนานวัตกรรมนั้นๆ ซึ่งอาจจะไม่ประสบผลสำเร็จเสมอไป สำหรับผู้ประกอบการหรือผู้ บริหารธุรกิจจะต้องเข้าใจในกลยุทธ์และต้องยอมรับในการพัฒนานวัตกรรมที่จะสามารถสร้างความ ได้เปรียบในการแข่งขัน ซึ่งจะส่งผลให้ธุรกิจเจริญเติบโตต่อไปในอนาคต

3. การทำงานเชิงรุก (Proactiveness) คือ การแสดงออกถึงการสร้างโอกาสใหม่ๆ ให้กับองค์กร โดยการทำงานเชิงรุกในองค์กรจะต้องมีการติดตามและตรวจสอบ รวมไปถึงการระบุ แนวโน้มความต้องการของลูกค้าที่มีอยู่ในตลาดเดิม โดยการคาดการณ์ถึงความต้องการที่เปลี่ยนแปลง ไป หรือคาดการณ์ในปัญหาและอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการลงทุน ไม่เฉพาะแต่การทำงานเชิงรุก ที่ต้องให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงเท่านั้น หากแต่จะต้องให้ความสำคัญกับการปฏิบัติงาน ภายในองค์กรด้วยเพื่อก้าวสู่ความได้เปรียบในการแข่งขัน ดังนั้นผู้บริหารที่ดำเนินกลยุทธ์การทำงาน เชิงรุกจะต้องใส่ใจและต้องคอยแสวงหาข้อมูลอยู่เสมอๆ เพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ในการขยาย ธุรกิจและการพัฒนาการดำเนินงานของตนเอง

การทำงานเชิงรุกก่อให้เกิดการสร้างรายได้เปรียบในการแข่งขัน เนื่องจากเป็นการทำให้คู่แข่งมีสถานะหรือตำแหน่งที่เป็นฝ่ายตั้งรับไปโดยปริยาย ซึ่งจะทำให้ธุรกิจกลายเป็นผู้นำในตลาดใหม่ และก่อให้เกิดภาพลักษณ์ขององค์กรที่มีเอกลักษณ์ มีเทคนิคการดำเนินงานหรือมีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการดำเนินงานที่เรียกได้ว่า เป็นผู้นำในธุรกิจ (First Mover) ที่มีความได้เปรียบ เช่น มีความได้เปรียบในการสร้างผลกำไรได้สูง เนื่องจากไม่มีคู่แข่งในตลาด สามารถสร้างความจดจำในตราสินค้าและภาพลักษณ์ที่มีต่อลูกค้าได้ ซึ่งล้วนแต่ส่งผลให้มีส่วนแบ่งทางการตลาดเพิ่มสูงขึ้น

ปัจจัยในการทำงานเชิงรุก ประกอบด้วย 2 ปัจจัย ดังนี้

1) มีการนำเสนอสินค้าใหม่ หรือการแสดงความสามารถในด้านเทคโนโลยีเพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน ปัจจัยที่สำคัญคือ การมีวัฒนธรรมขององค์กรที่จะเป็นแรงขับเคลื่อนและแสดงออกถึงการทำงานเชิงรุกเพื่อนำเสนอสินค้าหรือเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น การกำหนดภารกิจขององค์กรที่มุ่งเน้นความเป็นผู้นำในสินค้าหรือตลาดนั้นๆ

2) มีความพยายามที่จะค้นหา นำเสนอสินค้าและบริการใหม่อย่างต่อเนื่อง มีความพยายามในการแสวงหาทรัพยากรหรือวัตถุดิบใหม่ๆ เพื่อสร้างประโยชน์ให้กับองค์กรในรูปกำไร เช่น แสวงหาวัตถุดิบที่มีต้นทุนต่ำ หรือการสร้างความร่วมมือกับผู้ผลิตปัจจัยวัตถุดิบเพื่อผลิตสินค้าหรือบริการร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

4. ความสามารถในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness) คือความพยายามในการมุ่งพัฒนาความสามารถในการดำเนินธุรกิจให้แข่งขันได้ในอุตสาหกรรมเดียวกันเป็นความสามารถที่ธุรกิจจะต้องดำเนินกิจกรรมใดๆ เพื่อต่อสู้กับคู่แข่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งอาจเป็นการใช้กลยุทธ์การตัดราคา การลดราคาเพื่อแย่งชิงและเพิ่มส่วนครองตลาด หรือความพยายามในการที่จะพัฒนาความสามารถในกำลังการผลิต ความสามารถในการแข่งขันยังเกี่ยวข้องกับการที่ธุรกิจมีศักยภาพ หรืออิทธิพลต่อการดำเนินกิจกรรมของผู้ประกอบการอื่นๆ เช่น ศักยภาพในด้านนวัตกรรมและการทำงานเชิงรุกที่จะมีลักษณะมองไปข้างหน้าเพื่อค้นหาแนวโน้มและโอกาสที่ธุรกิจจะสามารถแสวงหาตลาดที่เพิ่มมากขึ้น แต่ความสามารถในการแข่งขันจะมุ่งไปที่การต่อสู้เพื่อแข่งขันกับคู่แข่ง โดยพิจารณาจากการวิเคราะห์จุดแข็ง (Strengths) จุดอ่อน (Weaknesses) โอกาส (Opportunities) และภัยคุกคาม (Threats) หรือเรียกว่า การวิเคราะห์ SWOT ซึ่งความสามารถในการแข่งขันจะเป็นการดำเนินกิจกรรมเพื่อลดความเสียหายหรือหลีกเลี่ยงภัยคุกคาม ในขณะที่นวัตกรรมและการทำงานเชิงรุกจะเป็นการพิจารณาถึงโอกาสทางธุรกิจ

ความสามารถในการแข่งขันเพื่อพัฒนาตำแหน่งและศักยภาพของธุรกิจ ประกอบด้วย 2 ปัจจัย ดังนี้

1) การเข้าสู่ตลาดด้วยสินค้าราคาต่ำ ธุรกิจขนาดเล็กส่วนใหญ่มักกลัวในการเข้าสู่ตลาดที่มีขนาดใหญ่ เนื่องจากตลาดที่มีขนาดใหญ่ส่วนใหญ่จะเต็มไปด้วยธุรกิจที่มีเงินทุนและงบประมาณในการลงทุนสูง มีความได้เปรียบในการตั้งราคาสินค้าที่ต่ำกว่าและยังมีความสามารถในการรักษากำไรไว้ได้

2) การลอกเลียนแบบการดำเนินธุรกิจ หรือ การลอกเลียนแบบเทคนิคของกลุ่มแข่งขันที่ประสบผลสำเร็จ เป็นลักษณะของการลอกเลียนแบบในด้านความคิดและวิธีการดำเนินงานของธุรกิจที่ประสบผลสำเร็จอาจเป็นการเปรียบเทียบการดำเนินงานของตนเองกับคู่แข่งหรือธุรกิจที่ประสบผลสำเร็จ (Benchmarking) เป็นการค้นหาการปฏิบัติที่ดีที่มีความเป็นเลิศ (Best Practices) ที่ไม่ผิดต่อกฎหมาย

5. การเผชิญกับความเสี่ยง (Risk Taking) เป็นความพยายามในการฉกฉวยโอกาสที่ไม่สามารถคาดเดาได้ว่า ความพยายามนั้นจะประสบผลสำเร็จหรือไม่อย่างไร ซึ่งผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ต้องมีความเสี่ยงต่างๆ บนทางเลือกเพื่อให้ธุรกิจที่ดำเนินอยู่ดำเนินต่อไปได้ ความเสี่ยงอาจก่อให้เกิดผลตอบแทนจากการลงทุนที่สูง แต่ธุรกิจต้องรับภาระหนี้สินที่สูงขึ้นจากการลงทุนในทรัพยากรจำนวนมากเพื่อพัฒนาสินค้าใหม่ออกสู่ตลาดและการลงทุนในเทคโนโลยีที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้

ลักษณะความเสี่ยงที่องค์กรต้องเผชิญประกอบด้วยความเสี่ยง 3 ประเภท ดังนี้

1) ความเสี่ยงทางธุรกิจ (Business Risk) เกี่ยวข้องกับการที่ไม่สามารถทราบถึงโอกาสและความน่าจะเป็นที่ธุรกิจจะประสบผลสำเร็จ มีความสัมพันธ์กับการเข้าสู่ตลาดใหม่ที่ไม่มีการทดสอบล่วงหน้าและความไม่แน่ใจในเทคโนโลยี

2) ความเสี่ยงทางการเงิน (Financial Risk) เป็นความเสี่ยงจากการกู้ยืมเงินจำนวนมากเพื่อนำไปลงทุนเพิ่มเติมในทรัพยากร เพื่อสร้างความเจริญเติบโตซึ่งในความหมายของความเสี่ยงทางการเงินในที่นี้คือ ผลตอบแทนจากการลงทุนที่ไม่อาจคาดเดาได้

3) ความเสี่ยงของบุคคล (Personnel Risk) เป็นความเสี่ยงจากการตัดสินใจของผู้บริหารในการใช้กลยุทธ์และการปฏิบัติงานของบุคลากรที่จะส่งผลกระทบต่อภาพรวมการดำเนินงานขององค์กร ความเสี่ยงในที่นี้จะเป็นความเสี่ยงที่เกิดขึ้นเพื่อหวังผลตอบแทนหรือผลลัพธ์ตามเป้าหมายที่ธุรกิจต้องการ ธุรกิจอาจมีทางเลือกในการเผชิญกับความเสี่ยงได้หรือสามารถหลีกเลี่ยงและลดระดับความเสี่ยงขึ้นอยู่กับความสามารถในการวิเคราะห์ในสถานการณ์นั้นๆ

ธุรกิจสามารถดำเนินการเพื่อจัดการกับความเสี่ยงได้โดยมีการวิจัยและการประเมินปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงเพื่อลดความไม่แน่นอน การเข้าสู่ธุรกิจใหม่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยง แต่ถ้า

หากธุรกิจมีการวางแผนและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบคอบจะสามารถทำให้ความเสี่ยงเหล่านั้นลดลงไปได้ และอาจใช้เทคนิคต่างๆ เข้ามาช่วยในการดำเนินงาน เช่น การเข้าไปเป็นผู้นำหรือเข้าสู่ตลาดใหม่ด้วยช่องทางการขายที่แปลกใหม่ แต่การดำเนินงานใหม่ๆ ต้องทำด้วยความระมัดระวังและเป็นไปอย่างรอบคอบ

วิฑูรย์ สิมะโชคดี (2542) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของ “เจ้าแก้มใหม่” หรือการเป็นผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มจะประสบความสำเร็จนั้น สามารถสรุปคุณสมบัติขั้นต่ำได้ 7 ประการคือ ต้องเป็นนักแสวงหาโอกาส ต้องเป็นนักเสี่ยง ต้องเป็นคนที่มีความคิดริเริ่ม ต้องเป็นคนที่ไม่ทอดง่าย ต้องเป็นคนที่ใฝ่รู้อยู่เสมอ ต้องเป็นคนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีจุดมุ่งหมายในอนาคตที่ชัดเจนและต้องมีเครือข่ายดี หมายถึง มีเพื่อนฝูง มีผู้ช่วยชี้แนะ ช่วยสนับสนุนช่วยเหลือและมีแหล่งข้อมูลมากมาย

วารสารณ สามโกเศศ (2546) ได้กล่าวถึงผู้บริหารที่ประสบความสำเร็จจะประกอบด้วย 6 ลักษณะ คือ ลักษณะที่ 1) ผู้บริหารจะเป็นผู้มองสินค้า การบริการและการบริหารเสมือนเป็นคนนอกมองเข้าไปและเห็นความสำคัญของลูกค้าเป็นคนที่มีความสำคัญมากที่สุด ลักษณะที่ 2) มีความเป็นผู้นำ มีความสามารถในการสื่อสารและโน้มน้าวจิตใจคน มีความสามารถในการต่อสู้ทางธุรกิจอย่างต่อเนื่อง ลักษณะที่ 3) เข้าใจบทบาทของวัฒนธรรมองค์กรและการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมขององค์กร ลักษณะที่ 4) มีความสามารถในการสร้างและปรับปรุงพัฒนาสินค้าและบริการของตนเอง ลักษณะที่ 5) ความสามารถในการเลียนแบบและการประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับธุรกิจของตนเอง ลักษณะที่ 6) มีองค์ความรู้เป็นของตนเอง มีการพัฒนาองค์ความรู้ของตนเองและนำมาใช้ในธุรกิจได้อย่างเหมาะสม

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจะต้องมีปัจจัยหลายประการประกอบกัน โดยผู้ประกอบการอาจไม่จำเป็นต้องมีครบทุกข้อ ซึ่งโดยทั่วไปคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ มีดังนี้ (ปัจจัยสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs, 2552)

1. การเผชิญกับความเสี่ยง ธุรกิจกับความเสี่ยงเป็นของคู่กัน ผู้ที่เป็นผู้ประกอบการที่ชอบทำงานที่ท้าทายความรู้ความสามารถมักไม่ภูมิใจกับงานที่ง่าย หรืองานที่ไม่มีความเสี่ยงเลยหรือหลีกเลี่ยงงานที่มีความเสี่ยงสูงเกินไป โดยทั่วไปผู้ประกอบการมักเลือกงานที่มีความเสี่ยงปานกลางซึ่งประเมินแล้วว่าไม่เกินความสามารถที่จะบรรลุผลสำเร็จและมีทางเลือกหลายทาง

2. ต้องการมุ่งความสำเร็จ มีความมุ่งมั่นในการใช้สติปัญญา ความสามารถทั้งหมดทำงานหนักทุ่มเทให้กับงานเพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามช่องทางที่วางไว้โดยไม่คำนึงถึงความยากลำบาก

3. มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ต้องเป็นผู้มีความริเริ่มสร้างสรรค์ โดยไม่ชอบกระทำในสิ่งซ้ำๆ แบบดั้งเดิม เป็นผู้นำประสบการณ์ที่ผ่านมาประยุกต์ใช้สร้างสรรค์หาวิธีการใหม่ๆ ที่ดีกว่าเดิม เป็น

ผู้เข้าใจถึงปัญหาและหาแนวทางในแก้ไข มีความพยายามในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ปรับปรุงการผลิตอย่างต่อเนื่อง กล้าที่จะผลิตสินค้าที่แตกต่างจากเดิม

4. รู้จักผูกพันต่อเป้าหมาย เมื่อมีการตั้งเป้าหมายถึงความสำเร็จ ผู้ประกอบการจะทุ่มเททุกอย่างเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ความคิดผูกพันกับการเอาชนะเป้าหมาย มีการวางแผนกลยุทธ์และเตรียมป้องกันที่จะเอาชนะอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

5. ความสามารถใ้มน้ำวจิตใจผู้อื่น ผู้ประกอบการที่ตินนอกจากมีความสามารถในการทำงานแล้ว ต้องมีความสามารถในการชักจูงใ้มน้ำวจิตใจผู้อื่นให้เกิดความร่วมมือช่วยเหลือในการทำงาน รู้จักใช้ความสามารถในการสร้างเจตคติและแรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าใจการทำงานและเต็มใจปฏิบัติงานตามที่วางไว้

6. ยืนหยัดต่อสู้ทำงานหนัก มีการทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ ไม่ท้อแท้แม้ว่าต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรคต่างๆ

7. นำประสบการณ์ในอดีตมาเป็นบทเรียน เป็นการนำความผิดพลาดในอดีตมาเป็นบทเรียนเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นอีก หรือนำไปประยุกต์ปรับปรุงใช้ในการทำงานให้มุ่งไปสู่การทำงานที่ดีกว่าเดิม

8. มีความสามารถในการบริหารงานและเป็นผู้นำที่ดี มีลักษณะการเป็นผู้นำ รู้หลักการบริหารงานเมื่อต้องทำงานร่วมกับคนหลายระดับในภาวการณ์ที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะระยะเริ่มทำธุรกิจจะต้องรับบทเป็นผู้นำที่จะลงมือทำทุกอย่างด้วยตนเอง รู้จักปรับเปลี่ยนการบริหารงานที่จะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ

9. มีความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้ประสบความสำเร็จมักเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ชอบอิสระและพึ่งตนเอง มีความมั่นใจ ตั้งใจเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในผลสำเร็จและมีความทะเยอทะยาน

10. มีวิสัยทัศน์กว้างไกล เป็นผู้มีความสามารถที่จะวิเคราะห์เหตุการณ์ในอนาคตข้างหน้าได้อย่างแม่นยำและพร้อมรับเหตุการณ์ที่จะเปลี่ยนแปลง

11. มีความรับผิดชอบต่องานที่ทำเป็นอย่างดีและดูแลงานจนสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ รับผิดชอบในผลของการตัดสินใจไม่ว่าผลจะออกมาดีหรือไม่ โดยมีความเชื่อว่าความสำเร็จที่เกิดขึ้นมาจากตนเองมิใช่เกิดจากโชคกลาง หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้เกิดขึ้น

12. มีความกระตือรือร้นและไม่หยุดนิ่ง มีความกระตือรือร้นในการทำงานและพัฒนาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

13. ใ้หาความรู้เพิ่มเติม มีการใ้หาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะความรู้ข้อมูลการตลาด เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมายทั้งในประเทศและต่างประเทศ

14. กล้าตัดสินใจและมีความมุ่งมั่นพยายาม มีความหนักแน่น กล้าตัดสินใจ เชื่อมั่นในตนเองกับงานที่ทำ มีการทุ่มเทการทำงานอย่างสุดความสามารถ ไม่กลัวงานหนัก

15. ไม่ตั้งความหวังกับผู้อื่น ผู้ประกอบการที่เริ่มต้นทำธุรกิจมักใช้น้ำพักน้ำแรงของตนเอง จึงผลักดันให้ผู้ที่อยู่รอบด้านทำงานหนักเช่นเดียวกับตนเองเพื่อให้งานสำเร็จ มีการกำกับดูแลงานอย่างใกล้ชิดด้วยตนเอง

16. มองเหตุการณ์ปัจจุบันเป็นหลัก มีการวางแผนการทำงานในปัจจุบันอย่างรอบคอบ โดยไม่มองเหตุการณ์ในอดีตที่มีความล้มเหลว

17. สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองที่จะปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมมากกว่าที่จะปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้

18. ไม่ทำอะไรเกินตัว รู้จักประมาณตนเอง ไม่ทำอะไรเกินความสามารถที่จะส่งผลต่อความล้มเหลวของธุรกิจ

19. มีความร่วมมือและแข่งขัน มีการร่วมมือกับกลุ่มบุคคล เช่น สมาคม ชมรมเพื่อช่วยเหลือพึ่งพาค้ำค้ำกันและมีความสามารถในการแข่งขัน

20. มีความประหยัด ผู้ประกอบการต้องมีความประหยัด อดออมเพื่อนำเงินไปขยายกิจการในอนาคต

21. มีความซื่อสัตย์ ผู้ประกอบการต้องมีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้าในด้านคุณภาพสินค้า และสร้างความเชื่อถือของตนเองในการเป็นลูกหนี้ที่ดีของธนาคาร เป็นเจ้านายที่ดีต่อลูกน้อง มีความซื่อสัตย์ต่อหุ้นส่วน ครอบครัวและรัฐในการเสียภาษีอากร

วรรณิ ชลนภาสถิต (2522) กล่าวถึงผู้ที่เข้าสู่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จะต้องมีคุณสมบัติเปลี่ยนไปจากอดีตที่เริ่มต้นทำธุรกิจด้วยความชอบ หรือการถ่ายทอดความรู้มาจากบรรพบุรุษซึ่งเป็นความรู้เฉพาะด้านการผลิตเท่านั้น แต่ในภาวะปัจจุบันปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยีและการแข่งขันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างรวดเร็ว ดังนั้นผู้ประกอบการจะต้องมีคุณสมบัติที่ครบถ้วนดังนี้

1. มีความรอบรู้ ผู้ประกอบการจะต้องเป็นผู้มีความรอบรู้และขอความช่วยเหลือในการหาความรู้ทุกด้าน ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่ ความรู้ด้านการผลิต การตลาด การเงิน การบัญชีและการจัดการทรัพยากรมนุษย์

2. กล้าสู้ เป็นผู้ที่กล้าสู้งานหนัก ไม่ท้อถอยและท้อแท้กับปัญหา ดังนั้นจึงต้องกล้าต่อสู้ทั้งงานและปัญหา

3. กล้าเสี่ยง แม้ว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะใช้เงินลงทุนไม่สูง แต่ต้องใช้เงินของตนเองเป็นหลัก การใช้ความรู้และประสบการณ์ของตนเองในการเรียนรู้ ลองผิดลองถูก โอกาสที่

จะเกิดความผิดพลาดจึงมีมากเท่าๆ กับโอกาสความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจจึงเป็นการทักทายความเสี่ยง

Hodgetts and Kuratko (1995) ได้เสนอคุณลักษณะที่เป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมี 10 คุณลักษณะดังนี้

1. ความสามารถเชิงเทคนิค (Technical Competence) เป็นคุณลักษณะที่สำคัญต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการขนาดย่อม คือ ความได้เปรียบด้านเทคนิคโดยเจ้าของธุรกิจจำเป็นต้องเข้าใจธุรกิจที่ดำเนินอยู่

2. ความสามารถทางจิตใจ (Metal Ability) เป็นความสามารถในการรับรู้และเข้าใจผู้ประกอบการจะใช้ความสามารถทางจิตใจในการพัฒนากลยุทธ์การแข่งขัน ผู้ประกอบการควรเป็นผู้มีความสามารถที่หลากหลายและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือผู้จัดการธุรกิจในการให้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานต่างๆ ที่มีความสำคัญในการพัฒนาแผนงานและวัตถุประสงค์ของธุรกิจหรือความสามารถในการบูรณาการงานต่างๆ เข้าด้วยกัน

3. การแสวงหาโอกาส (Opportunity Orientation) ผู้ประกอบที่ประสบความสำเร็จและสามารถพัฒนาธุรกิจให้เจริญเติบโตได้นั้น จะต้องเป็นผู้แสวงหาโอกาสมากกว่าการแสวงหาปัจจัยด้านทรัพยากร โครงสร้างหรือกลยุทธ์ สามารถเข้าใจปัจจัยสำคัญต่างๆ ที่เป็นโอกาสเพื่อกำหนดเป้าหมายของธุรกิจ

4. ความคิดริเริ่มและความรับผิดชอบ (Initiative and Responsibility) การที่ผู้ประกอบการจะต้องเป็นผู้บุกเบิกสร้างธุรกิจด้วยตนเอง ผู้ประกอบการจึงต้องเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อความสำเร็จ หรือล้มเหลวในการดำเนินธุรกิจและเป็นผู้ดำเนินการแก้ปัญหาต่างๆ ของธุรกิจ

5. ความซื่อสัตย์และความน่าเชื่อถือ (Integrity and Reliability) ความซื่อสัตย์และความน่าเชื่อถือของผู้ประกอบการเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของธุรกิจ เนื่องจากมีส่วนสร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจและการให้การยอมรับของบุคคลต่างๆ เช่น นักลงทุน พันธมิตรทางธุรกิจ ลูกค้าและผู้ให้สินเชื่อ

6. ความอดทนต่อความล้มเหลว (Tolerance for Failure) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจะต้องเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ล้มเหลวในอดีตมาแก้ไขปรับปรุงกระบวนการทำงานให้ดียิ่งขึ้น โดยจะต้องมีความอดทน ไม่ผิดหวังและมองหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ อยู่เสมอ

7. การควบคุมปัจจัยที่เกี่ยวข้องภายใน (Internal Locus of Control) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจะมีความเชื่อมั่นในตนเองและจะต้องไม่เชื่อว่าความสำเร็จหรือล้มเหลวเกิดขึ้นจากโชครชะตา แต่เชื่อว่าเป็นผลมาจากการควบคุมภายในของผู้ประกอบการเอง

8. ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relation Skills) ผู้ประกอบการจะต้องมีทักษะในการสื่อสารที่ดีกับบุคคลอื่นๆ เช่น พนักงาน กลุ่มธุรกิจ คู่ค้าและลูกค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการ

ติดต่อสื่อสาร เช่น การสื่อสารข้อความภารกิจของธุรกิจที่เข้าใจตรงกัน วิธีการจูงใจให้พนักงานปฏิบัติงานด้วยวิธีการต่างๆ และควมมีภาวะผู้นำของผู้ประกอบการเอง

9. ความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จ (High Achievement Drive) เป็นผู้มี ความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ มีความมุ่งมั่นพยายามปฏิบัติงานด้วยความมีประสิทธิภาพ เป็นนักแสวงหาโอกาส กล้าเผชิญกับความเสี่ง ติดตามประเมินผลการดำเนินงานและพัฒนา ความสำเร็จให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

10. ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) เป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์วิธีการต่างๆ เช่น มีการคิดค้นพัฒนาทางด้านนวัตกรรม มีการสังเคราะห์หรือผสมผสานบูรณาการข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการสร้างวิธีการทำงานใหม่ๆ มีการขยายองค์ความรู้ใหม่ๆ ในธุรกิจรวมทั้งการนำ แนวความคิดที่เป็นประโยชน์ของผู้อื่นมาใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนเอง

Allen (2006) ได้เสนอคุณลักษณะของผู้ประกอบการ 5 ประการ ดังนี้

1. การเผชิญกับความเสี่ง (Risk Taking) ผู้ประกอบการเป็นผู้รับผิดชอบและเผชิญต่อ ความเสี่งในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งอาจส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลว

2. ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for Achievement) ผู้ประกอบการจะต้อง มีความรับผิดชอบต่อการแก้ปัญหาต่างๆ ภายในธุรกิจ มีการกำหนดเป้าหมายเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ

3. ความเป็นอิสระ (A Sense of Independence) ผู้ประกอบการจะต้องเป็นผู้มีอำนาจ ในการตัดสินใจอย่างเป็นอิสระและรับผิดชอบต่อตัดสินใจของตนเอง

4. การควบคุมปัจจัยที่เกี่ยวข้องภายใน (Internal Locus of Control) ผู้ประกอบการ เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความเชื่อว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวมาจากการกระทำของ ตน

5. ความอดทนต่อความไม่ชัดเจน (Tolerance for Ambiguity) ผู้ประกอบการต้องมึ ความอดทนต่อสิ่งต่างๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติ ความไม่แน่นอนหรือความไม่ชัดเจนใน ปัจจัยต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าคุณลักษณะที่สำคัญของการเป็นผู้ประกอบการขึ้นอยู่กับ ลักษณะของกรอบความคิดและมุมมองของผู้ประกอบการแต่ละคนภายใต้สภาพแวดล้อมและ ลักษณะวัฒนธรรมขององค์การที่แตกต่างกัน ดังที่นักวิชาการที่มีชื่อเสียงหลายท่าน (Miller, 1983; Covin & Slevin, 1991; Lumpkin & Dess, 1996; Dess, Lumpkin, & Eisner, 2007) ได้เสนอ องค์ประกอบที่สำคัญของคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ความเป็นอิสระในการ บริหารงาน การสร้างนวัตกรรม การทำงานเชิงรุก ความสามารถในการแข่งขันและการเผชิญกับความ เสี่ง ขณะที่นักวิชาการท่านอื่นๆ ได้นำเสนอองค์ประกอบเพิ่มเติม ได้แก่ ปัจจัยด้านทักษะในการ

ติดต่อสื่อสาร ความรู้ความสามารถในการบริหารงานและเป็นผู้นำที่ดี ความอดทนต่อสิ่งต่างๆ การควบคุมปัจจัยที่เกี่ยวข้องภายในและความซื่อสัตย์สุจริต

กล่าวโดยสรุปแล้ว ผู้ประกอบการจึงหมายถึง บุคคลผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการหาโอกาส เพื่อนำโอกาสนั้นมาใช้ในการดำเนินธุรกิจและคอยประคับประคองให้ธุรกิจดำเนินไปภายใต้ความเสี่ยงและปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดผลตอบแทนเชิงพาณิชย์กลับคืนแก่ผู้ดำเนินการ

ส่วนการเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการนั้น Thompson (1999) ได้ อธิบายไว้ และชี้ให้เห็นว่า ผู้ประกอบการต้องมีการเตรียมจิตใจและฝึกให้มีจิตสำนึกในการทำงานให้พร้อมกันทั้ง 5 ด้าน ได้แก่

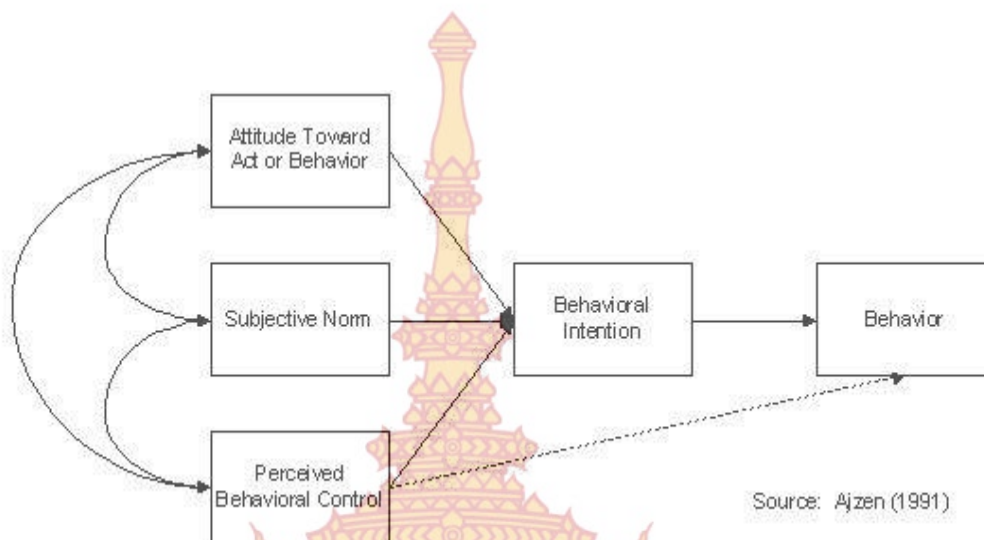
1. มีความไตร่ตรองที่ดี สามารถนำเอาความรู้และประสบการณ์มาใช้ร่วมกัน
2. มีความสามารถในการคิดเชิงวิเคราะห์ สามารถแปรข้อมูลเบื้องต้นที่มีอยู่ไปสู่การตัดสินใจที่ดีได้
3. มีเจตคติที่ดีต่อการทำงานเป็นทีมและสามารถสร้างความร่วมมือระหว่างกัน
4. มีความตระหนักถึงสภาพแวดล้อมภายนอกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว แนวโน้ม-การเปลี่ยนแปลงที่จะมาถึงและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น
5. มีแรงกระตุ้นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในองค์การ

การฝึกจิตใจให้มีความพร้อมสำหรับการเป็นผู้ประกอบการไม่จำเป็นต้องมีความพร้อมทั้ง 5 ด้าน อาจเป็นการฝึกที่เน้นเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของผู้ประกอบการแต่ละคน นอกเหนือจากความพร้อมทางด้านสติปัญญาและจิตใจ อันเป็นความพร้อมภายในแล้ว ผู้ประกอบการในยุคปัจจุบันยังต้องมีความพร้อมภายนอก เช่น ความพร้อมด้านแหล่งเงินทุน มีทรัพยากรที่เพียงพอ มีความกล้าทำหยาและกล้าเสี่ยงกับอุปสรรคที่จะพบและมีอิสระในการทำงาน ยิ่งในยุคเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่มีการแข่งขันสูงนั้น ผู้ประกอบการต้องมีความคิดสร้างสรรค์ซึ่งแตกต่างจากคนอื่น มองเห็นความเป็นไปได้ของความคิดใหม่และสามารถแปลงความคิดเป็นธุรกิจได้จริง การตระหนักถึงสิ่งแวดล้อมทางธุรกิจที่เปลี่ยนอย่างรวดเร็วและมีความสามารถในการแสวงหาความร่วมมือจากทั้งผู้ร่วมงาน ผู้ที่เกี่ยวข้องในเครือข่ายธุรกิจ

3. แนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB)

ในปี ค.ศ. 1985 Ajzen และ Fishbein ซึ่งเป็นนักสังคมวิทยาผู้มีความเชื่อว่า เจตคติสามารถอธิบายถึงพฤติกรรมของมนุษย์ (Ajzen and Fishbein, 1980) Ajzen ได้เสนอแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) ขึ้น ซึ่งทฤษฎีนี้ได้พัฒนาต่อยอดมาจากแนวคิดของ Theory of Reasoned Action (TRA) ของ Ajzen และ Fishbein (1975) โดย

เพิ่มปัจจัยการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control: PBC) โดยต้นแบบทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) แสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB)

ตามแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) นี้ พฤติกรรมทุกชนิดที่จำเป็นต้องมีการวางแผนล่วงหน้า สามารถทำนายได้จากความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ทั้งนี้ตัวแปร 3 ประการที่เป็นองค์ประกอบของความตั้งใจ ได้แก่

1. เจตคติต่อการกระทำ (Attitude toward Behavior) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการกระทำนั้นๆ และรวมถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นตามมา
2. บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) หมายถึง การรับรู้ว่าคุณค่าอื่นซึ่งมีความสำคัญ (การคล้อยตามคนรอบข้างหรือกลุ่มอ้างอิง) เช่น พ่อ แม่ คู่สมรส ฯลฯ มีความเห็นด้วยต่อการกระทำนั้นมากน้อยเพียงไร
3. การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) หมายถึง บุคคลนั้นรับรู้ว่าจะมีความสามารถในการควบคุมการกระทำนั้นๆ ได้มากน้อยเพียงไร

จากการศึกษาผลการวิจัยที่ผ่านมา พบว่าทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) นี้สามารถทำนายความตั้งใจที่จะก่อตั้งธุรกิจของตนเองได้ กล่าวคือ การรับรู้ความน่าปรารถนาและความเป็นไปได้ของการประกอบธุรกิจส่วนตัวสามารถบ่งชี้ถึงความตั้งใจที่จะประกอบธุรกิจได้อย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงได้อาศัยทฤษฎีนี้เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยศึกษาตัวแปรทั้ง 3 ด้านที่จะมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ นอกจากนี้ยังศึกษาเพิ่มเติมอีก

2 ด้านคือ ด้านบุคลิกภาพ (Personality Traits) และด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Education) ด้วย

ด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards Entrepreneurship)

เจตคติ (Attitude) เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดี (Fishbein & Ajzen, 1975) เจตคติมิใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิดแต่ก่อตัวมาจากการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่ง Secord and Backman (1974) ได้สรุปว่า อาจจะเป็นสิ่งต่างๆ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก การศึกษาเล่าเรียน ประสบการณ์ของบุคคล วัฒนธรรมของสังคม เช่น ความเชื่อทางศาสนา แนวคิดการดำรงชีวิตของสังคม ฯลฯ การรับถ่ายทอดจากบุคคลอื่น หรือจากสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก สื่อมวลชน และลักษณะส่วนตัวหรือบุคลิกภาพของบุคคล

สำหรับเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards Entrepreneurship) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลต่อการประกอบกิจการของตนเอง งานวิจัยหลายชิ้นระบุว่า การได้รับการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการส่งผลดีต่อเจตคติ เช่น การวิจัยของ Peterman and Kennedy (2003) ซึ่งได้พบว่าเจตคติของนักศึกษาต่อการเป็นผู้ประกอบการได้เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น หลังจากได้รับการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ นอกจากนี้การได้รับประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ยังมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ความน่าปรารถนาและการรับรู้ความเป็นไปได้ของการเป็นผู้ประกอบการ นอกจากการได้รับการศึกษาแล้ว สภาพแวดล้อมอื่นๆ ยังมีส่วนเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้วย การวิจัยของ Scott and Twomey (1988, อ้างถึงใน ชูชัย สมितिไกร, 2547, หน้า 29) ซึ่งได้ศึกษาความปรารถนาเกี่ยวกับอาชีพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่าอิทธิพลจากพ่อแม่และประสบการณ์การทำงานมีส่วนสำคัญในการสร้างการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ และเจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งจะมีผลต่อเนื้อหาก่อให้เกิดความปรารถนาที่จะเป็นผู้ประกอบการต่อไป งานวิจัยดังกล่าวนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ Blackburn and Curran ที่พบว่า บุคคลที่มีต้องการที่จะประกอบธุรกิจของตนเองมากที่สุดมักจะเป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่มีธุรกิจของตนเอง นอกจากนี้ Henderson and Robertson ได้สรุปว่า ถ้าสภาพแวดล้อมของบุคคลมีลักษณะที่ดึงดูดใจให้ประกอบธุรกิจของตนเอง และบุคคลนั้นมีประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับธุรกิจเป็นไปได้อย่างมากกว่าบุคคลนั้นจะประกอบธุรกิจของตนเอง

ด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm)

บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm) คือ การรับรู้เกี่ยวกับความคาดหวังของสมาชิกในกลุ่มที่มีต่อตนเอง สมาชิกในกลุ่ม หมายถึงพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน คู่สมรสและบุคคลอื่นๆที่มีความสำคัญต่อบุคคลนั้น บุคคลที่มีความสำคัญเหล่านี้มีความคาดหวังว่าสมาชิกในกลุ่มจะมี

การกระทำต่างๆ ที่สอดคล้องกับบรรทัดฐานของกลุ่ม ซึ่งจะทำให้บุคคลรู้สึกไม่สบายใจ หากกระทำตน เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานนั้น

Korman ได้สรุปว่า ความคิดเห็นของบุคคลที่มีความสำคัญจะเป็นสิ่งที่บุคคลใช้เป็นแนวทางในการประเมินสถานการณ์ต่างๆ ถ้างานที่บุคคลสามารถตอบสนองความต้องการหรือความคาดหวังของบุคคลที่มีความสำคัญเหล่านั้น บุคคลนั้นจะรู้สึกพึงพอใจในงานที่ทำ แต่หากงานนั้นไม่สามารถตอบสนองความคาดหวังของบุคคลสำคัญได้ บุคคลนั้นจะรู้สึกไม่พึงพอใจในงานและส่งผลให้เกิดการตัดสินใจที่จะไม่ทำงานต่อไป ดังนั้น ความคาดหวังของบุคคลที่มีความสำคัญจึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อการตัดสินใจของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (เช่น ประเทศไทย) ครอบครัวจัดเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจของบุคคล และการสนับสนุนจากบุคคลที่มีความสำคัญมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล (ชูชัย สมิติไกร, 2547, หน้า 30)

ด้านการรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control)

การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived Behavioral Control) หมายถึง การประเมินผลด้านบุคคลว่าตนเองมีความสามารถที่จะประกอบกิจการให้ประสบความสำเร็จหรือไม่ ในการวิจัยนี้การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการเป็นตัวแปรที่มีความคล้ายคลึงกับความเชื่อในสมรรถภาพของตน (self-efficacy beliefs) ของ Bandura (1977) ซึ่งหมายถึง ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนในการจัดการหรือทำงานหนึ่งๆ ความเชื่อนี้มีความสำคัญมากในแง่ที่เป็นกลไกควบคุมการกระทำของบุคคล กล่าวคือ ผู้ที่มีความเชื่อว่าตนเองสามารถจะทำงานหนึ่งๆ ได้ จะมีความกล้าเลือกที่จะทำงานนั้น เมื่อเผชิญกับอุปสรรคเขาจะยังมีความอดทน มุ่งมั่นต่อการทำงานนั้น ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ไม่มีความเชื่อว่าตนเองสามารถจะทำงานนั้นได้ จะพยายามหลีกเลี่ยง หากหลีกเลี่ยงไม่ได้ จะทำงานนั้นอย่างมีความเครียด วิตกกังวล เมื่อเผชิญอุปสรรค จะหมดความอดทน เกิดความท้อแท้ได้ง่าย

Bandura (1977) ได้สรุปว่าความเชื่อในสมรรถภาพของตนจะมีผลต่อบุคคลในด้านต่างๆ ดังนี้

1. การเลือกกระทำ บุคคลมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงงานหรือสถานการณ์ที่เขาเชื่อว่าเกินความสามารถของตน ในทางตรงข้าม บุคคลจะเลือกทำงานที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถพอเพียงที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จ บุคคลที่มีความเชื่อในสมรรถภาพของตนสูงจะเลือกงานที่มีลักษณะท้าทาย ในขณะที่บุคคลที่มีความเชื่อในสมรรถภาพของตนต่ำและขาดความมั่นใจในตนเอง จะหลีกเลี่ยงงานที่มีลักษณะดังกล่าว

2. การใช้ความพยายามและความมุ่งมั่น ความเชื่อในสมรรถภาพของตนเองจะเป็นสิ่งที่กำหนดความพยายามและความมุ่งมั่นของคุณเมื่อเผชิญกับอุปสรรค บุคคลที่มีความเชื่อในสมรรถภาพของตนเองสูง จะมีความกระตือรือร้นและความพยายามในการทำงานสูงกว่าผู้ที่มีความเชื่อในสมรรถภาพของตนเองต่ำ

3. กระบวนการคิดและปฏิกิริยาทางอารมณ์ บุคคลที่มีความเชื่อในสมรรถภาพของตนเองสูง จะกระตุ้นตนเองให้ใช้ความพยายามต่อสู้กับอุปสรรค ในขณะที่บุคคลที่มีความเชื่อในสมรรถภาพของตนเองต่ำ จะมีปฏิกิริยาในทางลบ เครียดและไม่มีความสุข

4. การยอมรับต่อผลที่เกิดจากการกระทำของตน บุคคลที่มีความเชื่อในสมรรถภาพของตนเองสูง จะยอมรับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตน ความล้มเหลวจะเป็นบทเรียนให้นำมาแก้ไขเพื่อก่อให้เกิดความสำเร็จในอนาคต ในขณะที่บุคคลที่มีความเชื่อในสมรรถภาพของตนเองต่ำ จะระออยความสำเร็จ ผากความหวังไว้กับโชคชะตาหรือพรหมลิขิต

ในแง่ของการเป็นผู้ประกอบการ ผู้ที่จะสามารถก่อตั้งธุรกิจของตนเองได้ควรจะมี ความเชื่อในสมรรถภาพของตนเองหรือรับรู้ความเป็นไปได้ในการเป็นผู้ประกอบการ เพราะฉะนั้นแล้วโอกาสที่จะประกอบธุรกิจของตนเองให้ประสบความสำเร็จย่อมมีน้อยมาก สำหรับการวิจัยนี้การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ จะพิจารณาจากการรับรู้ของคุณใน 3 ด้าน คือ 1) ความรู้ด้านการดำเนินธุรกิจ 2) ทักษะและความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจ และ 3) ทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการริเริ่มธุรกิจ

ด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Education) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการในระดับต่างๆ ในสถาบันการศึกษารวมถึงการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน

ในโลกการแข่งขันเช่นปัจจุบัน การเป็นผู้ประกอบการไม่ใช่เรื่องง่าย ผู้ประกอบการจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาศึกษาหาความรู้ตลอดเวลา การเป็นผู้ประกอบการเป็นสิ่งที่สามารถ “เรียนรู้ได้” ศาสตร์การเรียนการสอนด้านการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการได้รับการต่อยอดองค์ความรู้มาอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาเกือบ 100 ปี ดังเช่น ที่ Babson College ในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นสถาบันการศึกษาด้านความเป็นผู้ประกอบการที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นอันดับ 1 ของโลกในศาสตร์นี้ และโครงการศึกษาสังคมความเป็นผู้ประกอบการระดับโลก (Global Entrepreneurship Monitor: GEM) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและประเมินระดับความเป็นผู้ประกอบการของประเทศต่างๆ ทั่วโลก

แนวทางการสร้างเยาวชนสู่การเป็นผู้ประกอบการนั้น ทุกๆ ประเทศเห็นความสำคัญของการเป็นผู้ประกอบการว่าจะสามารถทำให้เศรษฐกิจของประเทศมีความเข้มแข็งและพัฒนาประเทศได้อย่างยั่งยืน ประเทศที่พัฒนาแล้วส่วนใหญ่จะประสบผลสำเร็จในการสร้างผู้ประกอบการ โดยมีการจัดการการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการในระดับต่างๆ ตัวอย่างเช่น สหภาพยุโรป

(European Union: EU) ซึ่งเล็งเห็นว่า การเป็นผู้ประกอบการเป็นหนึ่งในกุญแจสำคัญในการสร้าง การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยหนึ่งในมาตรการสนับสนุนผู้ประกอบการที่ คณะกรรมาธิการยุโรปให้ความสำคัญที่สุด คือการปลูกฝังจิตวิญญาณความเป็นผู้ประกอบการให้กับ เยาวชนยุโรปผ่านทางระบบการศึกษา เพื่อให้เติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่เพียงแต่มีหัวคิดทางธุรกิจ สามารถมองเห็นโอกาสทางธุรกิจและกล้าที่จะเสี่ยงลงมือทำ แต่เป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเอง กล้า คิด กล้าทดลอง สร้างสรรค์สิ่งใหม่และกระทำการดังกล่าวด้วยสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม

แนวทางการสร้างเยาวชนของสหภาพยุโรป ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การสร้าง นวัตกรรมและการสร้างยุโรปเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจบนพื้นฐานความรู้ (Knowledge-Based) เพื่อจับตา คว้ายุโรปต้องการสร้างพลเมืองแบบใดในอนาคต ปัจจุบัน สหภาพยุโรปได้ช่วยให้การสร้างนวัตกรรมเป็น ตัวจักรสำคัญที่จะสร้างเสริมการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจยุโรป เพราะนวัตกรรมจะช่วยเสริม ความสามารถในการผลิตและแข่งขันของบริษัทยุโรปในเวทีโลก โดยหนึ่งในกุญแจสำคัญที่ก่อให้เกิด การการสร้างนวัตกรรมคือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นั่นเอง

ในปัจจุบัน ยุโรปยังมีจำนวนผู้ประกอบการอิสระไม่มากเท่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า เป็นเพราะยุโรปมีลักษณะสังคมและค่านิยมหลายอย่างที่ไม่ส่งเสริมให้ชาวยุโรปเป็นเจ้าของกิจการ ส่วนตัว คณะกรรมาธิการยุโรปจึงจัดทำข้อเสนอแนะและออกมาตรการหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการ สนับสนุนด้วยมาตรการต่างๆหรือการปฏิรูปโครงสร้างระบบและค่านิยมต่างๆ เพื่อสร้างสังคมที่มี บรรยากาศเหมาะสมในการส่งเสริมให้ชาวยุโรป โดยหนึ่งในมาตรการสำคัญคือ การปลูกฝังค่านิยม และความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการส่วนตัวผ่านทางระบบการศึกษา เพื่อการนี้ คณะกรรมาธิการยุโรปจึงได้ออก Communication เรื่อง Implementing the Community Lisbon Program: Fostering Entrepreneurial Mindsets through Education and Learning ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ Entrepreneurship Action Plan แผนการส่งเสริมให้ประชาชนยุโรปมีกิจการ เป็นของตัวเอง อันเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ Life-Long Learning และยุทธศาสตร์ลิสบอน (Lisbon Agenda) แผนการหลักในการปฏิรูปเศรษฐกิจยุโรป เพื่อระดมสร้างชาวยุโรปรุ่นใหม่ให้มีเปี่ยมไปด้วย จิตวิญญาณของความเป็นผู้ประกอบการที่กล้าคิด กล้าทำ และพร้อมที่จะเผชิญกับการแข่งขันในเวที เศรษฐกิจโลกที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

ใน Communication ดังกล่าว ได้กำหนดแนวทางเพื่อจะสร้างชาวยุโรปที่มีจิตวิญญาณและ ทักษะของความเป็นผู้ประกอบการนั้น จะต้องมีการปลูกฝังเจตคติในเรื่องดังกล่าว พร้อมกับเสริม ประสบการณ์ในเชิงปฏิบัติจริง โดยเริ่มตั้งแต่วัยเยาว์ระดับประถม ไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย โดยมี วิธีปฏิบัติที่มีความหลากหลาย ไม่เพียงแต่มีการสอนเรื่องการเป็นผู้ประกอบการลงในวิชาสังคมศาสตร์ แต่ให้สอดแทรกเรื่องดังกล่าวลงในแบบเรียนวิชาอื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ พร้อมกับมีการจัดกิจกรรม นอกหลักสูตร เช่น จัดโครงการพิเศษ เช่น จัดกิจกรรมให้นักเรียนขายของในโรงเรียน

ทั้งนี้ คณะกรรมาธิการยุโรปได้ตั้งเป้าหมายของยุทธศาสตร์ในแต่ละระดับชั้นไว้ พร้อมยกตัวอย่างแนวทางการปฏิบัติที่น่าสนใจในประเทศสมาชิกบางประเทศเพื่อการบรรลุเป้าหมายดังกล่าวไว้ดังนี้

- *ในระดับประถม* ควรจะมีการพุ่มพักคุณลักษณะซึ่งจะเป็นพื้นฐานของการมีเจตคติที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การมีความคิดสร้างสรรค์และการกล้าคิดกล้าทำ นอกจากนี้ควรจะให้เด็กเริ่มมีความรู้พื้นฐานและมีการติดต่อกับโลกของธุรกิจและการทำงานอีกด้วย โดยในประเทศลักเซมเบิร์ก ได้มีการปลูกฝังให้เด็กประถมมีเจตคติพื้นฐานเรื่องความเป็นผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นการมีความคิดสร้างสรรค์ หรือการกล้าริเริ่มทำอะไรใหม่ๆ โดยหนึ่งวิธีการคือ การสอดแทรกเรื่องดังกล่าวลงในแบบเรียนคณิตศาสตร์ ออกมาในรูปแบบของการ์ตูนเรื่อง บูลและบิลตั้งบริษัท

- *ในระดับมัธยม* ควรจะเริ่มปลูกฝังให้นักเรียนตระหนักว่าการมีอาชีพอิสระหรือการมีกิจการเป็นของตนเองเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการประกอบอาชีพในอนาคต พร้อมทั้งปลูกฝังเจตคติและทักษะที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการผ่านการปฏิบัติจริงในโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ โดยในประเทศไอร์แลนด์และเยอรมนี ได้มีการปลูกฝังให้เด็กมัธยมเริ่มเห็นการมีกิจการเป็นของตนเองเป็นหนึ่งในทางเลือกของการประกอบอาชีพในอนาคต พร้อมกับเริ่มปลูกฝังให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการทำงาน เช่น ในหลักสูตรการศึกษาของประเทศไอร์แลนด์ ในช่วงปี Transition Year มีโปรแกรม Leaving Certificate Vocational Program และ Leaving Certificate Applied เพื่อเปิดโอกาสให้โอกาสนักเรียนมีประสบการณ์ในเรื่องธุรกิจการค้า ส่วนในประเทศเยอรมนี มีการออก Vocational Training System ซึ่งแนะนำให้นักเรียนรู้จักวิธีการก่อตั้งบริษัทเป็นของตนเอง โดยมีการฝึกงานทั้งในโรงเรียนและในบริษัทที่เข้าร่วมโครงการ ซึ่งการฝึกงานดังกล่าวเพียงแต่จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการจัดการ แต่ยังช่วยเสริมเจตคติและทักษะในการทำงานในบรรยากาศจริงอีกด้วย

นอกจากนี้ คณะกรรมาธิการยุโรปยังได้ออกโครงการต่างๆ เพื่อช่วยส่งเสริมกิจกรรมของประเทศสมาชิก อาทิเช่น การจัด Young Inventors Competition ซึ่งเป็นโครงการแข่งขันด้านการประดิษฐ์และออกแบบ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมสำหรับเด็กนักเรียนในระดับประถมและมัธยมต้นในหลายๆประเทศ เช่น ฟินแลนด์ สหราชอาณาจักร ไอร์แลนด์ และนอร์เวย์ (<http://www.innoed.is>) หรือการจัดโปรแกรม Mini-companies ซึ่งเป็นการตั้งบริษัทจำลองของนักเรียนเพื่อขายผลิตภัณฑ์นวัตกรรมที่นักเรียนสร้างสรรค์ขึ้น เช่น หมอน นาฬิกาปลุก ที่สามารถตั้งเวลาให้สั่นเพื่อปลุกผู้นอนได้ หรือแถบสะท้อนแสงเพื่อความปลอดภัยในการเดินทาง ซึ่งจะเปลี่ยนสีไปตามอารมณ์ผู้สวมใส่ โดยทั้งหมดนี้แม้จะเป็นบริษัทจำลองของนักเรียน ทว่าอยู่ในบรรยากาศธุรกิจจริง เช่น ต้องมีการติดต่อกับบริษัทอื่นๆ โดยคณะกรรมาธิการยุโรปให้การสนับสนุน

โครงการ Mini-companies อย่างแข็งขันทั้งด้านเงินทุนและการประสานงานกับหน่วยงานของประเทศสมาชิก ปัจจุบันร้อยละ 15 ของ โรงเรียนมัธยมทั่วยุโรปได้เข้าร่วมโครงการดังกล่าว

- ส่วนในระดับมหาวิทยาลัย นั้น ควรจะมีการรวมเรื่องความเป็นผู้ประกอบการเข้าเป็นส่วนสำคัญของหลักสูตร พร้อมกับมีการส่งเสริมหรือบังคับให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียนวิชาส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งมีการเรียนการสอนอย่างละเอียดว่าจะจัดตั้งบริษัทและบริหารธุรกิจอย่างไรให้ประสบความสำเร็จและมีการสร้างนวัตกรรม ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท นอกจากนี้ ควรจะมีการเสริมวิชาความเป็นผู้ประกอบการในการศึกษาทางสายวิทยาศาสตร์และทางเทคนิค พร้อมส่งเสริมความร่วมมือระหว่างนักศึกษาและบุคลากรในวิชาสายวิทยาศาสตร์และเทคนิคกับทางสายบริหารธุรกิจให้มากขึ้น เช่น การตั้งทีมงานหรือทีมวิจัยที่มีทั้งนักศึกษาและนักวิจัยในระดับปริญญาเอกทั้งด้านวิทยาศาสตร์และธุรกิจอยู่ด้วยกัน ที่สำคัญทางรัฐจะต้องหามาตรการเพื่อให้บุคลากรในภาคการศึกษาที่มีอิสระที่จะออกไปรับงานวิจัยข้างนอกได้อย่างสะดวกและไม่เสียตำแหน่งงานปัจจุบัน (<http://www2.thaieurope.net>)

สำหรับในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในกลุ่มประชาคมอาเซียน (ASEAN Community: AC) นั้น มีหลายประเทศที่มีการจัดการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับการเป็นผู้ประกอบการมาเป็นเวลานาน เช่น ประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ ฯลฯ แต่ส่วนใหญ่เป็นการจัดการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จนถึงระดับปริญญาตรีขึ้นไป สำหรับประเทศไทยนั้น การจัดการศึกษาเพื่อสร้างผู้ประกอบการนั้นส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท โดยนักศึกษาที่สนใจลงทะเบียนเรียนในสาขาวิชาการประกอบการ เช่น มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เป็นต้น

ตัวอย่าง สถาบันการศึกษาภาคเอกชนที่ให้ความสำคัญกับการสร้างผู้ประกอบการ เช่น มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีการจัดตั้งคณะกรรมการสร้างเจ้าของธุรกิจและบริหารกิจการ (BUSEM) และมีความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับ Babson College ในการพัฒนาองค์ความรู้และการวิจัยในบริษัท สังกมไทยอย่างต่อเนื่อง

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (BUSEM) เป็นตัวแทนแห่งเดียวของประเทศเข้าร่วมโครงการศึกษาสังคมความเป็นผู้ประกอบการ (Global Entrepreneurship Monitor: GEM) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและประเมินระดับความเป็นผู้ประกอบการของประเทศต่างๆ ทั่วโลก โดยมีมหาวิทยาลัยชั้นนำจากกว่า 70 ประเทศทั่วโลกเข้าร่วม โครงการ GEM ริเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2540 โดยความร่วมมือของ Babson College ในประเทศสหรัฐอเมริกา

จากบริบทของสังคมไทยในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้เห็นถึงความสำคัญของการสร้างสังคมผู้ประกอบการ โดยมีการกำหนดวิสัยทัศน์และปรัชญาของมหาวิทยาลัยในการเป็นสังคมประกอบการ ดังนี้ (www.rmutr.ac.th)

วิสัยทัศน์: เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งสังคมการประกอบการ

ปรัชญา: สร้างคนสู่งานเชี่ยวชาญเทคโนโลยี มุ่งสู่สังคมการประกอบการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้กำหนดให้หลักสูตรในระดับปริญญาตรี ปี พ.ศ. 2553 เป็นต้นมา ทุกคณะต้องมีการเรียนวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่ (Entrepreneurship for New Venture Creation) เพื่อให้มหาวิทยาลัยบรรลุตามวิสัยทัศน์ที่ตั้งไว้

การศึกษาของผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเป็นผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในหลักสูตรบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นการเตรียมความพร้อมในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการประกอบการ ส่วนการประกอบการที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผู้ประกอบการจำเป็นต้องได้รับการศึกษาในเรื่องเหล่านี้มาเป็นอย่างดีด้วย จากการศึกษาของ Broom and Longenecker (1975) พบว่า ความล้มเหลวของธุรกิจขนาดย่อมนั้น สาเหตุหนึ่งมาจากการที่ผู้ประกอบการขาดการศึกษาที่เพียงพอ และขาดประสบการณ์ในทางธุรกิจที่ดำเนินงานอยู่ ทั้งนี้การศึกษาน้อยในระดับมัธยมเป็นสิ่งจำเป็น แต่ผู้ประกอบการที่ดำเนินธุรกิจบางประเภทอาจไม่จำเป็นต้องมีการศึกษาและประสบการณ์สูงมากนัก ดังนั้นความจำเป็นทางการศึกษาและประสบการณ์ที่ต้องการจะขึ้นอยู่กับประเภทหรือธรรมชาติของธุรกิจที่ดำเนินการอยู่ อย่างไรก็ตามในทัศนะของนักวิชาการจำนวนหนึ่ง เชื่อว่า การศึกษาในระบบ (formal education) ทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ ไม่มีวิสัยทัศน์และไม่กล้าเสี่ยง ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ เป็นคุณลักษณะที่สำคัญของการเป็นผู้ประกอบการ (Shapiro, 1982)

นอกจากการศึกษาในระบบที่มีการจัดการเรียนเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการแล้ว ยังมีหน่วยงานภาครัฐที่มีการจัดการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อสร้างจิตสำนึกและตระหนักในการเป็นผู้ประกอบการ ตัวอย่างเช่น จัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) และธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ฯลฯ ขึ้น ในการสนับสนุนส่งเสริมผู้ประกอบการไทยขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีมากขึ้นเพื่อเป็นรากฐานที่ยั่งยืนในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของไทย

ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intentions)

ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial intention) หมายถึง สภาวะทางจิตใจของบุคคลซึ่งบ่งชี้ถึงความต้องการที่จะประกอบกิจการของตนเอง นักวิชาการได้ชี้ให้เห็นว่า การเป็นผู้ประกอบการนั้น เป็นพฤติกรรมที่กระทำด้วยความตั้งใจและมีการวางแผนเตรียมสิ่งต่างๆ เป็นเวลานาน ดังนั้น บุคคลที่จะเป็นผู้ประกอบการจึงต้องมีความปรารถนาและความตั้งใจที่จะประกอบอาชีพอิสระอย่างแท้จริง จึงจะสามารถริเริ่มธุรกิจของตนเองได้ การศึกษาความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการจึงเป็นส่วนสำคัญในการทำความเข้าใจกระบวนการที่บุคคลก้าวสู่การเป็น

ผู้ประกอบการ ทั้งนี้เพราะงานวิจัยได้พิสูจน์แล้วว่าความตั้งใจเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมได้ดีที่สุด

ในอดีตนักวิจัยหลายคนได้พยายามค้นหาปัจจัยที่พยากรณ์การเป็นผู้ประกอบการ เช่น ลักษณะบุคลิกภาพ หรือลักษณะทางประชากร เป็นต้น แต่ปัจจัยเหล่านี้ยังไม่สามารถอธิบายการตัดสินใจของบุคคลที่ก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการได้ดีนัก แต่เมื่อไม่นานมานี้ นักวิจัยหลายคนได้นำเอาทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) ของ Ajzen (1991) มาใช้ในการศึกษาความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Wang, Wong and Lu (2001) ได้ทำการศึกษาถึงความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 8,063 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) ตัวแปรด้านเจตคติ สามารถทำนายการรับรู้ความปรารถนาในการเป็นผู้ประกอบการและการรับรู้ความเป็นไปได้ในการเป็นผู้ประกอบการ ได้ดีกว่าตัวแปรข้อมูลทางประชากร (ประกอบด้วยเพศ อาชีพของบิดามารดา สัญชาติ และรายได้ของครอบครัว) และตัวแปรที่เกี่ยวกับการศึกษา (ประกอบด้วย ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่กำลังศึกษา) 2) ตัวแปรด้านการรับรู้ความเป็นไปได้ในการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ความปรารถนาในการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ และสามารถทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ดีกว่าตัวแปรข้อมูลทางประชากรและตัวแปรที่เกี่ยวกับการศึกษา 3) นักศึกษาในสาขาบริหารธุรกิจมีเจตคติที่ดีและมีความสนใจในการเป็นผู้ประกอบการในระดับสูง แต่ไม่มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในระดับที่สูงด้วยเช่นกัน 4) นักศึกษาในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์และสาขาคอมพิวเตอร์ มีความสนใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในอนาคต อยู่ในระดับสูง 5) อาชีพที่คาดหวังมีอิทธิพลต่อความสนใจในการเป็นผู้ประกอบการ และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ในระดับปานกลาง

Phan, Leong, Wang and Kam (1999) ได้ทำการศึกษาในนักศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยทั่วเอเชีย จำนวน 13,014 คน ผลการศึกษาพบว่า เจตคติสามารถทำนายความตั้งใจในการประกอบการได้ในระดับสูง และการที่กลุ่มตัวอย่างแสดงความสนใจที่จะเริ่มเข้าสู่ธุรกิจประกอบการอาจมาจากหลายสาเหตุ เช่น ความคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับธุรกิจ เงินทุน ความคิดเห็นจากกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

Crant (1996) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบเชิงรุก (Proactive) ก้กับการทำนายความตั้งใจในการประกอบการ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยในรัฐแบบตะวันออกกลางของสหรัฐอเมริกา จำนวน 181 คน พบว่า ความตั้งใจในการประกอบการมีความสัมพันธ์กับเพศ

การศึกษา การประกอบอาชีพของบิดา มารดา และบุคลิกภาพแบบเชิงรุก อย่างมีนัยสำคัญและพบว่า ความสัมพันธ์สูงสุดระหว่างความตั้งใจในการประกอบการและบุคลิกภาพแบบเชิงรุก

Parnell, Crandall, and Menefee ได้ศึกษาเปรียบเทียบแนวโน้มการเป็นผู้ประกอบการ ระหว่างนักศึกษาอเมริกันกับนักศึกษาอียิปต์ และพบว่านักศึกษอเมริกันมีแนวโน้มที่จะก่อตั้งธุรกิจ ของตนเองหลังจากสำเร็จการศึกษาสูงกว่านักศึกษาอียิปต์ คณะวิจัยได้ให้เหตุผลที่พบความแตกต่าง เช่นนี้ว่า เป็นเพราะระบบการศึกษา สังคมและวัฒนธรรมของอเมริกันให้การส่งเสริมสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าของประเทศอียิปต์ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ Martz, Neil, Biscaccianti, and Williams ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการระหว่างนักศึกษาจาก ประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักรและฝรั่งเศส พบว่านักศึกษอเมริกันมีความรู้สึกรู้สึกต่อวิถีชีวิต แบบผู้ประกอบการดีกว่านักศึกษาจากสหราชอาณาจักรและฝรั่งเศส นอกจากนี้ นักศึกษอเมริกัน ยังมีความปรารถนาและเต็มใจที่จะทุ่มเทเวลาเพื่อเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาจากสหราชอาณาจักรและฝรั่งเศสอีกด้วย

NnditsheniJ. Muofhe and Williem F. du Toit ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผู้ที่เรียนด้านการ ประกอบการและรูปแบบอย่างของการผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ พบว่านักศึกษาที่ เรียนเกี่ยวกับการประกอบการมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เรียน เกี่ยวกับการประกอบการ และการศึกษาเกี่ยวกับการประกอบการและรูปแบบอย่างของ ผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและมีอิทธิพลต่อการ เลือกอาชีพด้วย

Cordelia Mason มหาวิทยาลัย Kuala Lumpur ประเทศมาเลเซีย ได้ทำการศึกษาและ วิจัยผู้ประกอบการ: กรณีแนวโน้มและความกังวลที่จะเกิดขึ้น พบว่า จากการวิเคราะห์บทความ เกี่ยวกับผู้ประกอบการในวารสารและเว็บไซต์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการริเริ่มให้การศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ ประกอบการเพื่อระบุถึงแนวโน้มและความกังวลเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการทั้งในระดับชาติและ นานาชาติ พบว่า ในการผลิตผู้ประกอบการและการฝึกอบรมผู้ประกอบการที่เพิ่มขึ้นในประเทศต่างๆ ตัวอย่างเช่น ประเทศจีน แอฟริกาใต้ ไอร์แลนด์และประเทศมาเลเซีย จากการสังเกตการเปลี่ยนแปลง ในแนวโน้มมีจุดมุ่งหมายไปสู่ความเข้าใจในการศึกษาและการฝึกอบรมผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการออกแบบหลักสูตรการเรียนในด้านการเป็นผู้ประกอบการ

ชลยีน หงส์ไพศาลวิวัฒน์ (2539) ได้ศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการในธุรกิจการผลิต การจัดจำหน่าย และการบริการ พบว่า ผู้ประกอบการในธุรกิจต่างประเภทกันมีคุณลักษณะของ ผู้ประกอบการทั้ง 6 ด้านไม่แตกต่างกัน และผู้ประกอบการในธุรกิจการผลิต การจัดจำหน่ายและการ บริการ ให้ความสำคัญต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 6 ด้านสอดคล้องกัน โดยมีลำดับเรียงจาก

มากไปน้อยคือ 1) ความสามารถในการมองเห็นโอกาสทางธุรกิจ 2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 3) ความเป็นผู้นำ 4) ความมีเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์ และ 6) ความเชื่อมั่นตนเอง

ตะวัน ฌ ระนอง (2536) ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจที่อยู่อาศัย โดยผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อม รวมทั้งบุคคลที่ใกล้ชิดมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ ส่วนปัจจัยด้านคุณลักษณะความรู้ความเข้าใจ เจตคติและทักษะ พบว่า ผู้ประกอบการมีความกล้าเสี่ยงอย่างสมเหตุสมผล ความสามารถในการรับรู้โอกาสทางธุรกิจ ความเชื่อในอิทธิพลจากการควบคุมภายใน ความมีเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์

นิศรา จันทร์เจริญสุข (2542) ได้ศึกษาเรื่องทัศนคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ แต่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วผู้ที่ต้องการออกไปประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการมีเพียงร้อยละ 20.7 เท่านั้น เหตุผลที่นักศึกษาให้ความสนใจประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วคือ เป็นอาชีพอิสระไม่ได้เป็นลูกจ้างใคร เป็นอาชีพที่ต้องใช้ความอดทนสูง เป็นอาชีพที่สามารถใช้ความรู้ความสามารถได้อย่างเต็มที่ เป็นอาชีพที่ได้รับผลตอบแทนมากกว่าเงินเดือนประจำ เป็นอาชีพที่ควรสนใจเพราะว่า มีการว่างงานมากขึ้น และเพื่อสืบทอดกิจการของครอบครัว ส่วนเหตุผลของนักศึกษาที่ไม่สนใจประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วคือ ไม่ต้องการเสี่ยงในการลงทุน ไม่มีเงินทุนดำเนินการ ไม่มีประสบการณ์ทำงาน ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ต้องการหาประสบการณ์จากการเป็นลูกจ้างก่อน และเป็นอาชีพที่ไม่มีความมั่นคง

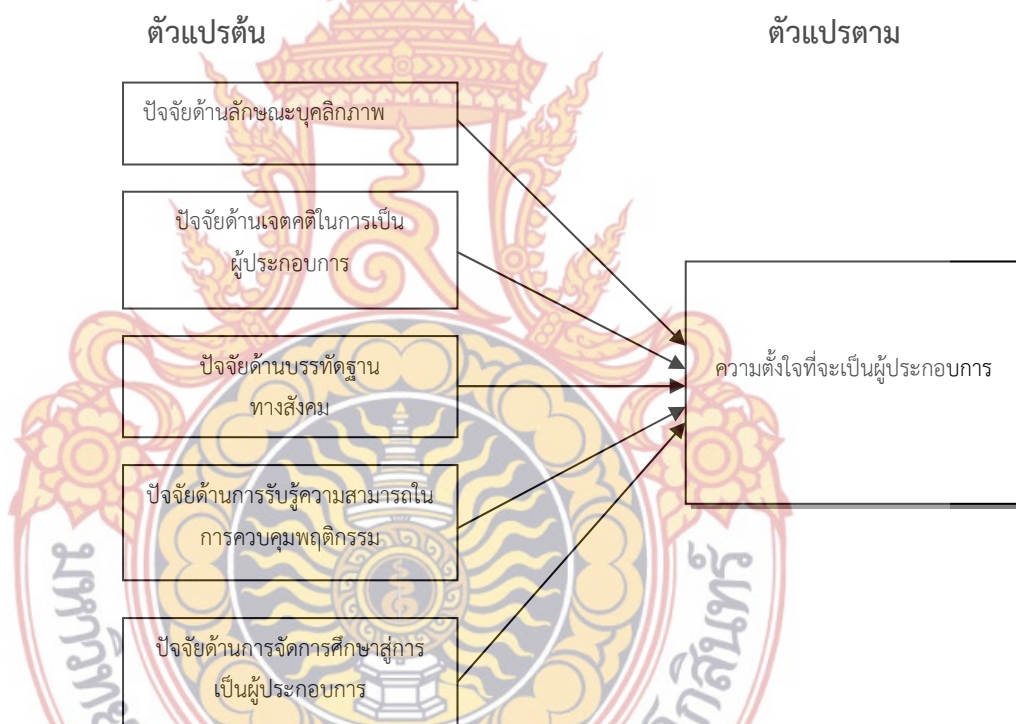
ชูชัย สมितिไกร (2547) ได้ศึกษาวิจัยศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้ายที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 7 แห่ง รวม 3,154 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามหาวิทยาลัยไทยโดยรวมมีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง 2) นักศึกษาที่มีเพศและเรียนกลุ่มวิชาที่แตกต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน 3) นักศึกษาที่มีประสบการณ์การประกอบธุรกิจ รายได้ต่อเดือนของครอบครัวและอาชีพของบิดา/มารดาที่แตกต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน และ 4) เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมและการรับรู้ความเป็นไปได้ในการเป็นผู้ประกอบการ สามารถร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยได้

เกศินี จุฑาวิจิตร (2552) ได้วิจัยเรื่อง ศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2551 จำนวน 385 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) นักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย

2) ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง 3) นักศึกษาที่มีรายได้สุทธิของครอบครัวและประสบการณ์การประกอบธุรกิจต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่มีเพศ คณะที่ศึกษาและอาชีพหลักของครอบครัวต่างก็มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน และ 4) ทักษะคติต่อการเป็นผู้ประกอบการบรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้

5. กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา รวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ วิธีการดำเนินการวิจัยมีดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- ประชากร

ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 ทุกสาขาวิชา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ทั้ง 3 พื้นที่คือ พื้นที่ศาลายา พื้นที่วังไกลกังวลและพื้นที่บึงพระพิรุณ จักรวรรดิ ซึ่งมีนักศึกษาทั้งหมด 800 คน ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี 3 พื้นที่ ดังนี้

พื้นที่	สาขาวิชา					รวม
	การจัดการ	การตลาด	การบัญชี	เทคโนโลยีสารสนเทศฯ	ภาษาอังกฤษธุรกิจ	
ศาลายา	44	77	57	85	-	263
วังไกลกังวล	54	-	72	44	34	204
บึงพระพิรุณ	66	59	107	59	42	333
รวม	164	136	236	188	76	800

ที่มา : ระบบฐานข้อมูล ณ วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2558)

- กลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้ใช้ตารางการเปรียบเทียบของ Krejcie และ Morgan (Krejcie and Morgan, 1970: 608-610) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 260 ตัวอย่าง มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 5 กลุ่มตัวอย่างจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ทั้ง 3 พื้นที่ ดังนี้

พื้นที่	สาขาวิชา					รวม
	การจัดการ	การตลาด	การบัญชี	เทคโนโลยีสารสนเทศฯ	ภาษาอังกฤษธุรกิจ	
ศาลายา	14	25	18	27	-	84
วังไกลกังวล	18	-	24	14	11	67
บพิตรพิมุข	21	19	35	20	14	109
รวม	53	44	77	61	25	260

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนของการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาจากแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้ทบทวนวรรณกรรมมาปรับปรุงให้ครอบคลุมและตรงกับเรื่องที่ต้องการศึกษา โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ตอนที่ 3 ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

แบบสอบถามเป็นคำถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คะแนน	ความหมายระดับความคิดเห็น
5 คะแนน	ระดับความคิดเห็นมากที่สุด
4 คะแนน	ระดับความคิดเห็นมาก
3 คะแนน	ระดับความคิดเห็นปานกลาง
2 คะแนน	ระดับความคิดเห็นน้อย
1 คะแนน	ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

2. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามเท่ากับ 0.91

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามลำดับดังนี้

- แจกแบบสอบถามแก่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ทั้ง 3 พื้นที่ คือ พื้นที่ศาลายา พื้นที่วังไกลกังวลและพื้นที่บึงพิตรพิมุข จักรวรรดิ ในสาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจและสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 260 ชุด รายละเอียดดังตารางที่ 5

- นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามหลังจากการตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำตอบแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อจัดลำดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยเรียงตามหัวข้อมากไปหาน้อย วิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) และวิเคราะห์อำนาจการพยากรณ์ของปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการจะมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression analysis)

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 แบบประเมินเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และ

ตอนที่ 3 แบบประเมินเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะ บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและแปลผล โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	แสดงว่า มีความคิดเห็นมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	แสดงว่า มีความคิดเห็นมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	แสดงว่า มีความคิดเห็นปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	แสดงว่า มีความคิดเห็นน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	แสดงว่า มีความคิดเห็นน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 และ 3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) และวิเคราะห์อำนาจการพยากรณ์ของปัจจัยด้านลักษณะ บุคลิกภาพ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ปัจจัยด้าน การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการจะมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบ ขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression analysis)

ความสัมพันธ์โดยใช้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) ใช้เกณฑ์การพิจารณา โดย Cohen (1988)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	เกณฑ์การแปลค่า
$0.1 < r < .3$	ความสัมพันธ์ระดับต่ำ
$0.3 < r < .5$	ความสัมพันธ์ระดับปานกลาง
$ r > .5$	ความสัมพันธ์ระดับสูง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Person's Correlation Coefficient)
3. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีจำนวนประชากรทั้งหมด 800 คน ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่สาขานิติศาสตร์ จำนวน 263 คน พื้นที่วิงไกลกังวล จำนวน 204 คนและพื้นที่บพิตรพิมุข จักรวรรดิ จำนวน 333 คน ได้ผลการวิจัยดังนี้

การวิจัยนี้มีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 260 คนในการตอบแบบสอบถาม จากทั้ง 3 พื้นที่ ซึ่งประกอบด้วย พื้นที่สาขานิติศาสตร์ จำนวน 84 คน พื้นที่วิงไกลกังวล จำนวน 67 คนและพื้นที่บพิตรพิมุข จักรวรรดิ จำนวน 109 คน และได้รับแบบสอบถามกลับคืนทั้งหมดจำนวน 256 ชุด คิดเป็นร้อยละ 98.46 ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวนการแจกแบบสอบถามและจำนวนที่ได้รับคืนแต่ละสาขาวิชาและแต่ละพื้นที่ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

พื้นที่	สาขาวิชา											
	การจัดการ		การตลาด		การบัญชี		เทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจ		ภาษาอังกฤษธุรกิจ		รวม	
	แจก	คืน	แจก	คืน	แจก	คืน	แจก	คืน	แจก	คืน	แจก	คืน
สาขานิติศาสตร์	14	14	25	25	18	14	27	27	-	-	84	80
วิงไกลกังวล	18	18	-	-	24	24	14	14	11	11	67	67
บพิตรพิมุข	21	21	19	19	35	35	20	20	14	14	109	109
รวม	53	53	44	44	77	73	61	61	25	25	260	256

(- แจก คือ จำนวนแบบสอบถามที่แจกไป - คืน คือ จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืน)

1. ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำแนกตามจำนวนและค่าร้อยละ ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 จำนวนและค่าร้อยละข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลสถานภาพทั่วไป	จำนวน	คิดเป็นร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	88	34.4
หญิง	168	65.6
รวม	256	100.0
2. อายุ		
17 – 18 ปี	-	-
19 – 20 ปี	5	2.0
21 – 22 ปี	192	75.0
22 ปีขึ้นไป	59	23.0
รวม	256	100.0
3. สาขาวิชา		
การจัดการ	53	20.7
การตลาด	44	17.2
การบัญชี	73	28.5
เทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจ	61	23.8
ภาษาอังกฤษธุรกิจ	25	9.8
รวม	256	100.0
4. พื้นที่		
ศาลายา	80	31.3
วังไกลกังวล	67	26.2
บพิตรพิมุข จักรวรรดิ	109	42.6
รวม	256	100.0
5. พื้นฐานครอบครัว		
เป็นผู้ประกอบการ	95	37.1
ไม่เป็นผู้ประกอบการ	161	62.9
รวม	256	100.0

จากตารางที่ 7 แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามคือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ 3 พื้นที่ คือ พื้นที่ศาลายา พื้นที่วังไกลกังวลและพื้นที่บพิตรพิมุข จักรวรรดิ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 256 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 65.6 และเป็นเพศชายจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 34.4 มีอายุ 21-22 ปี จำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 75 อายุ 22 ปีขึ้นไป จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 23 นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ

จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 สาขาวิชาการตลาดจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 สาขาวิชาการบัญชีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 และสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 จากพื้นที่ศาลายาจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 พื้นที่วังไกลกังวลจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 26.2 และพื้นที่บึงพระพิรุณ จักรวรรดิจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6 โดยมีพื้นฐานทางครอบครัวเป็นผู้ประกอบการจำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 37.1 และไม่เป็นผู้ประกอบการจำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 62.9

2. การสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ได้ทำการสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ 2) ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ 3) ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม 4) ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม และ 5) ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการทั้ง 5 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ

ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ	\bar{x}	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. ชอบแสวงหาสิ่งใหม่ๆ เช่น เมนูอาหาร สถานที่ ประสบการณ์ ฯลฯ	4.04	0.76	มาก
2. มีอิสระในการตัดสินใจในการกำหนดเป้าหมายขององค์การด้วยตนเอง	3.99	0.76	มาก
3. ไม่มีอะไรที่ตื่นเต้นมากกว่าการได้เห็นความคิดของตนเองได้ลงมือทำจริง	3.96	0.71	มาก
4. มีความเชื่อมั่นในตนเอง	3.91	0.73	มาก
5. สนุกกับการเอาชนะอุปสรรคด้วยความคิดตนเอง	3.90	0.69	มาก
6. มีความคิดสร้างสรรค์	3.88	0.69	มาก
7. มองเห็นโอกาสที่ดีๆ ก่อนคนอื่น	3.77	0.796	มาก
8. เผชิญกับความเสี่ยงในทางธุรกิจ เช่น การลงทุนในธุรกิจด้วยเงินตนเอง	3.75	0.89	มาก
9. มีนิสัยชอบเสี่ยง	3.71	0.87	มาก
10. มีความสามารถทางนวัตกรรม	3.53	0.78	มาก
รวม	3.84	0.51	มาก

จากตารางที่ 8 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นั้น ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.84$,

S.D =0.51) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ปัจจัยทางด้านลักษณะบุคลิกภาพที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอันดับแรกคือ ชอบแสวงหาสิ่งใหม่ๆ เช่น เมนูอาหาร สถานที่ประกอบการ ฯลฯ ($\bar{x} = 4.04$, S.D =0.76) อันดับที่สองคือ มีอิสระในการตัดสินใจในการกำหนดเป้าหมายขององค์การด้วยตนเอง ($\bar{x} = 3.99$, S.D =0.76) และอันดับที่สามคือ ไม่มีอะไรตื่นเต้นมากกว่าการได้เห็นความคิดของตนเองได้ลงมือทำจริง ($\bar{x} = 3.96$, S.D =0.71)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ	\bar{x}	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. การมีจริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต	4.36	0.70	มาก
2. การเริ่มต้นทำธุรกิจของตนเองเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก	4.15	0.71	มาก
3. เชื่อมั่นในความมุ่งมั่น ความพยายามและความอดทนจะส่งผลต่อความสำเร็จ	4.11	0.75	มาก
4. ผู้ประกอบการเป็นทางเลือกอาชีพที่น่าพอใจสำหรับผู้ที่มีความรู้และครอบครัวมีสถานประกอบการ	4.04	0.72	มาก
5. เป็นผู้ประกอบการในธุรกิจที่ตนเองสร้างขึ้นดีกว่าเป็นผู้จัดการในบริษัทที่มีอยู่แล้ว	4.03	0.74	มาก
6. พอใจที่จะเป็นผู้ประกอบการมากกว่าการเป็นพนักงานในบริษัท/องค์การขนาดใหญ่	3.99	0.76	มาก
7. การเป็นผู้ประกอบการมีส่วนในการทำให้เศรษฐกิจและสังคมของประเทศมั่นคง	3.93	0.74	มาก
8. มีความสามารถในการควบคุมกระบวนการสร้างธุรกิจใหม่	3.86	0.76	มาก
9. มีความพร้อมในการเริ่มต้นดำเนินธุรกิจที่มีประสิทธิภาพ	3.85	0.79	มาก
10. มีทักษะในการสื่อสารและภาวะผู้นำในการเป็นผู้ประกอบการที่ดี	3.84	0.79	มาก
รวม	4.02	0.49	มาก

จากตารางที่ 9 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นั้น ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.02$, S.D =0.49) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ปัจจัยทางด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอันดับแรกคือ การมีจริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{x} = 4.36$, S.D =0.70) อันดับที่สองคือ การเริ่มต้นทำธุรกิจของตนเองเป็นสิ่งที่

น่าสนใจมาก ($\bar{x} = 4.15$, S.D =0.71) และอันดับที่สามคือเชื่อมั่นในความมุ่งมั่น ความพยายามและความอดทนจะส่งผลต่อความสำเร็จ ($\bar{x} = 4.11$, S.D =0.75)

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม

ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม	\bar{x}	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. ครอบครัวและเพื่อนสนับสนุนในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง	3.95	0.81	มาก
2. ในการเป็นผู้ประกอบการนั้น ครอบครัวเป็นผู้พิจารณาและให้การสนับสนุน	3.93	0.77	มาก
3. ในการเป็นผู้ประกอบการนั้น เพื่อนเป็นผู้พิจารณาและให้การสนับสนุน	3.65	0.91	มาก
รวม	3.84	0.69	มาก

จากตารางที่ 10 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นั้น ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคมมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.84$, S.D =0.69) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ปัจจัยทางด้านบรรทัดฐานทางสังคมที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอันดับแรกคือ ครอบครัวและเพื่อนสนับสนุนในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง ($\bar{x} = 3.95$, S.D =0.81) อันดับที่สองคือ ในการเป็นผู้ประกอบการนั้น ครอบครัวเป็นผู้พิจารณาและให้การสนับสนุน ($\bar{x} = 3.93$, S.D =0.77) และอันดับที่สามคือ ในการเป็นผู้ประกอบการนั้น เพื่อนเป็นผู้พิจารณาและให้การสนับสนุน ($\bar{x} = 3.65$, S.D =0.91)

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม

ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม	\bar{x}	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. มีความเชื่อมั่นว่าจะประสบผลสำเร็จถ้าเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง	3.88	0.77	มาก
2. มีทักษะและความสามารถที่จำเป็นในการประสบผลสำเร็จเป็นผู้ประกอบการ	3.84	0.79	มาก
3. ในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเองอาจจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะใช้ประโยชน์จากการศึกษา	3.82	0.77	มาก
4. การเริ่มต้นธุรกิจของตนเองเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย	3.60	0.94	มาก
รวม	3.78	0.68	มาก

จากตารางที่ 11 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีนั้น ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ฯ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78$, S.D = 0.68) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ปัจจัยทางด้านความเชื่อมั่นว่าจะประสบผลสำเร็จถ้าเริ่มต้นธุรกิจของตนเองมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอันดับแรกคือ ($\bar{x} = 3.88$, S.D = 0.77) อันดับที่สองคือ มีทักษะและความสามารถที่จำเป็นในการประสบผลสำเร็จเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.84$, S.D = 0.79) และอันดับที่สามคือ ในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเองอาจจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะใช้ประโยชน์จากการศึกษา ($\bar{x} = 3.82$, S.D = 0.77)

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัยด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ	\bar{x}	S.D	ระดับความคิดเห็น
ท่านคิดว่าขอบเขตของความรู้ด้านใดที่ควรนำเสนอในหลักสูตรการศึกษาเพื่อสร้างผู้ประกอบการที่ควรมีการพัฒนาต่อไป			
1. ความตั้งใจในการที่จะเป็นผู้ประกอบการ	4.11	0.76	มาก
2. ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ	4.00	0.74	มาก
3. การยอมรับในภาพลักษณ์การเป็นผู้ประกอบการ	3.99	0.69	มาก
4. ความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของผู้ประกอบการ	3.92	0.73	มาก
รวม	4.00	0.61	มาก

จากตารางที่ 12 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีนั้น ปัจจัยด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ฯ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, S.D = 0.61) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ขอบเขตของความรู้ที่ควรนำเสนอในหลักสูตรการศึกษาเพื่อสร้างผู้ประกอบการที่ควรมีการพัฒนาเป็นอันดับแรกคือ ด้านความตั้งใจในการที่จะเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.11$, S.D = 0.76) อันดับที่สองคือ ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.00$, S.D = 0.74) และอันดับที่สามคือ การยอมรับในภาพลักษณ์การเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.99$, S.D = 0.69)

ตารางที่ 13 จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาที่ได้เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่

ศึกษาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่	จำนวน	คิดเป็นร้อยละ
- เคย	216	84.4
- ไม่เคย	40	15.6
รวม	256	100.0

จากตารางที่ 13 พบว่า จากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 256 คน พบว่า มีผู้เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจรายใหม่จำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 84.4 และไม่เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจรายใหม่จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการศึกษาคู่การเป็นผู้ประกอบการ กรณีที่เคยศึกษา เกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่

ปัจจัยด้านการศึกษาคู่การเป็นผู้ประกอบการ	\bar{x}	S.D	ระดับความคิดเห็น
ท่านคิดว่าขอบเขตของความรู้ด้านใดที่ควรนำเสนอในหลักสูตรการศึกษาเพื่อสร้างผู้ประกอบการที่ควรมีการพัฒนาต่อไป			
1. ความตั้งใจในการที่จะเป็นผู้ประกอบการ	3.55	1.65	มาก
2. ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ	3.53	1.65	มาก
3. การยอมรับในภาพลักษณ์การเป็นผู้ประกอบการ	3.46	1.61	ปานกลาง
4. ความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของผู้ประกอบการ	3.43	1.58	ปานกลาง
รวม	3.50	1.58	ปานกลาง

จากตารางที่ 14 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ในกรณีที่เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่นั้น ปัจจัยด้านการศึกษาคู่การเป็นผู้ประกอบการมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.50$, S.D = 1.58) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ขอบเขตของความรู้ที่ควรนำเสนอในหลักสูตรการศึกษาเพื่อสร้างผู้ประกอบการที่ควรมีการพัฒนาเป็นอันดับแรกคือ ด้านความตั้งใจในการที่จะเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.55$, S.D = 1.65) ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก อันดับที่สองคือ ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.53$, S.D = 1.65) ระดับความคิดเห็น

อยู่ในระดับมาก และอันดับที่สามคือ การยอมรับในภาพลักษณ์การเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.99$, S.D = 0.69) ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ	\bar{x}	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสักวันหนึ่ง	4.14	0.73	มาก
2. มีความพยายามที่จะเริ่มต้นและดำเนินธุรกิจของตนเอง	4.05	0.73	มาก
3. มีเป้าหมายทางอาชีพ คือ การเป็นผู้ประกอบการ	4.04	0.72	มาก
4. มีความมุ่งมั่นในการสร้างบริษัทในอนาคต	4.03	0.76	มาก
5. มีความพร้อมที่จะทำสิ่งต่างๆ เพื่อที่จะเป็นผู้ประกอบการ	3.96	0.71	มาก
6. มีความคิดในการเริ่มต้นทำธุรกิจอย่างจริงจัง	3.95	0.76	มาก
7. จะเริ่มต้นธุรกิจของตนเองภายในหนึ่งปีที่จบการศึกษา	3.72	0.94	มาก
รวม	3.99	0.58	มาก

จากตารางที่ 15 พบว่า ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นั้น มีระดับความคิดเห็นในความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.99$, S.D = 0.58) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่าระดับความคิดเห็นในการตั้งใจเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมากทุกข้อ และความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการในอันดับแรก คือ มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสักวันหนึ่ง ($\bar{x} = 4.14$, S.D = 0.58) อันดับที่สอง คือ มีความพยายามที่จะเริ่มต้นและดำเนินธุรกิจของตนเอง ($\bar{x} = 4.05$, S.D = 0.73) และอันดับที่สาม คือ มีเป้าหมายทางอาชีพ คือ การเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.04$, S.D = 0.72)

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ	\bar{x}	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ	4.02	0.49	มาก
2. ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ	4.00	0.61	มาก
3. ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ	3.84	0.51	มาก
4. ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม	3.84	0.69	มาก
5. ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม	3.78	0.68	มาก

จากตารางที่ 16 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นั้น ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.02$, S.D = 0.49) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.00$, S.D = 0.61) ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ และ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ($\bar{x} = 3.84$, S.D = 0.51 และ $\bar{x} = 3.84$, S.D = 0.69) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการจะมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation) ปรากฏดังตารางที่ 15 และการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression analysis)

เพื่อความสะดวกและความเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ที่ถูกต้องตรงกัน ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

X_1	แทน	ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ
X_2	แทน	ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ
X_3	แทน	ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม
X_4	แทน	ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม
X_5	แทน	ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ
X_6	แทน	ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (เคยศึกษา)
Y	แทน	ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ตารางที่ 17 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

(n= 256)

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	Y
X ₁	1	0.678**	0.551**	0.557**	0.391**	0.173**	0.504**
X ₂	0.678**	1	0.496**	0.605**	0.500**	0.151*	0.602**
X ₃	0.551**	0.496**	1	0.578**	0.240**	0.138*	0.397**
X ₄	0.557**	0.605**	0.578**	1	0.469**	0.161**	0.565**
X ₅	0.391**	0.500**	0.240**	0.469**	1	0.273**	0.532**
X ₆	0.173**	0.151*	0.138*	0.161**	0.273**	1	0.168**
Y	0.504**	0.602**	0.397**	0.565**	0.532**	0.168**	1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17 พบว่า ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมและปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย โดยปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ($x_1 = 0.504$) ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ($x_2 = 0.602$) ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ($x_4 = 0.565$) และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ ($x_5 = 0.532$) กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (Y) มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับสูง ($r_{x_1Y} = 0.504$, $r_{x_2Y} = 0.602$, $r_{x_4Y} = 0.565$, $r_{x_5} = 0.532$ ตามลำดับ) ส่วนปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ($x_3 = 0.397$) และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (เคยศึกษา) ($x_6 = 0.168$) กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (Y) มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ ($r_{x_3Y} = 0.397$, $r_{x_6Y} = 0.168$ ตามลำดับ)

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนของการพยากรณ์ของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ตัวแปรพยากรณ์	R	R ²	Adjusted R ²	b	S.E. _{est}	β	t	Sig
ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ	0.602	0.362	0.359	0.379	0.071	0.324	5.361**	0.000
ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ	0.658	0.433	0.429	0.237	0.051	0.252	4.622**	0.000
ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม	0.686	0.470	0.434	0.213	0.051	0.250	4.207**	0.000
ค่าคงที่ (a) = 0.711		S.E. _{est} = 0.42120						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 18 พบว่า ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ (x_2) ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (x_5) และ ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุม (x_4) สามารถพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ (Y) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 47 มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ (S.E._{est}) 0.42120 และสามารถเขียนสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและมาตรฐานได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$Y = 0.711 + 0.379 (x_2) + 0.237 (x_5) + 0.213(x_4)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$Z_r = 0.324 Z_1 + 0.252 Z_2 + 0.250 Z_3$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่ (Entrepreneurship for New Venture Creation) ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ ทางคณะบริหารธุรกิจจะนำมาปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่

1. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามคือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ 3 พื้นที่ คือ พื้นที่ศาลายา พื้นที่วังไกลกังวลและพื้นที่บึงพิตรพิมุข จักรวรรดิ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 256 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 65.6 และเป็นเพศชายจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 34.4 มีอายุ 21-22 ปี จำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 75 อายุ 22 ปีขึ้นไป จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 23 นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 สาขาวิชาการตลาดจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 สาขาวิชาการบัญชีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 และสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 จากพื้นที่ศาลายาจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 พื้นที่วังไกลกังวลจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 26.2 และพื้นที่บึงพิตรพิมุข จักรวรรดิจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6 โดยมีพื้นฐานทางครอบครัวเป็นผู้ประกอบการจำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 37.1 และไม่เป็นผู้ประกอบการจำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 62.9

2. ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นั้น ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๗ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.84$, S.D = 0.51) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะ

พบว่า ปัจจัยทางด้านลักษณะบุคลิกภาพที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอันดับแรกคือ ชอบแสวงหาสิ่งใหม่ๆ เช่น เมนูอาหาร สถานที่ ประสบการณ์ ฯลฯ ($\bar{x} = 4.04$, S.D = 0.76) อันดับที่สองคือ มีอิสระในการตัดสินใจในการกำหนดเป้าหมายขององค์การด้วยตนเอง ($\bar{x} = 3.99$, S.D = 0.76) และอันดับที่สามคือ ไม่มีอะไรที่ตื่นเต้นมากกว่าการได้เห็นความคิดของตนเองได้ลงมือทำจริง ($\bar{x} = 3.96$, S.D = 0.71)

3. ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นั้น ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.02$, S.D = 0.49) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ปัจจัยทางด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอันดับแรกคือ การมีจริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{x} = 4.36$, S.D = 0.70) อันดับที่สองคือการเริ่มต้นทำธุรกิจของตนเองเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก ($\bar{x} = 4.15$, S.D = 0.71) และอันดับที่สามคือเชื่อมั่นในความมุ่งมั่น ความพยายามและความอดทนจะส่งผลต่อความสำเร็จ ($\bar{x} = 4.11$, S.D = 0.75)

4. ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นั้น ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคมมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.84$, S.D = 0.69) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ปัจจัยทางด้านบรรทัดฐานทางสังคมที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอันดับแรกคือ ครอบครัวและเพื่อนสนับสนุนในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง ($\bar{x} = 3.95$, S.D = 0.81) อันดับที่สองคือในการเป็นผู้ประกอบการนั้น ครอบครัวเป็นผู้พิจารณาและให้การสนับสนุน ($\bar{x} = 3.93$, S.D = 0.77) และอันดับที่สามคือ ในการเป็นผู้ประกอบการนั้น เพื่อนเป็นผู้พิจารณาและให้การสนับสนุน ($\bar{x} = 3.65$, S.D = 0.91)

5. ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นั้น ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78$, S.D = 0.68) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ปัจจัยทางด้านความเชื่อมั่นว่าจะประสบผลสำเร็จถ้าเริ่มต้นธุรกิจของตนเองมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอันดับแรกคือ ($\bar{x} = 3.88$, S.D = 0.77) อันดับที่สองคือ มีทักษะและความสามารถที่จำเป็นในการประสบผลสำเร็จเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.84$, S.D = 0.79) และอันดับที่สามคือในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเองอาจจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะใช้ประโยชน์จากการศึกษา ($\bar{x} = 3.82$, S.D = 0.77)

6. ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นั้น ปัจจัยด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, S.D = 0.61) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ชอบเขตของความรู้ที่ควรนำเสนอในหลักสูตรการศึกษาเพื่อสร้างผู้ประกอบการที่ควรมีการพัฒนาเป็นอันดับแรกคือ ด้านความตั้งใจในการที่จะเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.11$, S.D = 0.76) อันดับที่

สองคือ ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.00$, S.D = 0.74) และอันดับที่สามคือ การยอมรับในภาพลักษณ์การเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.99$, S.D = 0.69)

7. จากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 256 คน พบว่า มีผู้เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อสร้างธุรกิจรายใหม่จำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 84.4 และไม่เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจรายใหม่จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6

จากการวิจัยยังพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในกรณีที่เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่นั้น ปัจจัยด้านการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.50$, S.D = 1.58) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่า ขอบเขตของความรู้ที่ควรนำเสนอในหลักสูตรการศึกษาเพื่อสร้างผู้ประกอบการที่ควรมีการพัฒนาเป็นอันดับแรกคือ ด้านความตั้งใจในการที่จะเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.55$, S.D = 1.65) ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก อันดับที่สองคือ ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.53$, S.D = 1.65) ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และอันดับที่สามคือ การยอมรับในภาพลักษณ์การเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 3.99$, S.D = 0.69) ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

8. ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีนั้น มีระดับความคิดเห็นในความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.99$, S.D = 0.58) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อจะพบว่าระดับความคิดเห็นในการตั้งใจเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมากทุกข้อ และความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการในอันดับแรก คือ มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสักวันหนึ่ง ($\bar{x} = 4.14$, S.D = 0.58) อันดับที่สอง คือ มีความพยายามที่จะเริ่มต้นและดำเนินธุรกิจของตนเอง ($\bar{x} = 4.05$, S.D = 0.73) และอันดับที่สาม คือ มีเป้าหมายทางอาชีพ คือ การเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.04$, S.D = 0.72)

9. ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ปัจจัยด้านความรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย โดยปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ($x_1 = 0.504$) ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ($x_2 = 0.602$) ปัจจัยด้านการรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ($x_4 = 0.565$) และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ ($x_5 = 0.532$) กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (Y) มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับสูง ($r_{x_1Y} = 0.504$, $r_{x_2Y} = 0.602$, $r_{x_4Y} = 0.565$, $r_{x_5Y} = 0.532$ ตามลำดับ) ส่วนปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม ($x_3 = 0.397$) และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (เคยศึกษา) ($x_6 = 0.168$) กับความตั้งใจที่จะเป็น

ผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (Y) มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ ($r_{x_3Y} = 0.397$, $r_{x_6Y} = 0.168$ ตามลำดับ)

10. ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ (x_2) ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (x_5) และ ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (x_4) สามารถพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ (Y) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 47 มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ ($S.E._{est}$) 0.42120

2. การอภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

- ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Traits Factors) มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ฯ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.84$, $S.D = 0.51$) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชูชัย สมितिไกร (2547) ซึ่งพบว่าคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาไทยอยู่ในระดับมาก และยิ่งสอดคล้องกับการศึกษาของชุลยีน หงส์ไพศาลวิวัฒน์ (2539) ได้ศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการในธุรกิจการผลิต การจัดจำหน่ายและการบริการ พบว่า ผู้ประกอบการในธุรกิจต่างประเภทกัน มีคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 6 ด้านไม่แตกต่างกันและผู้ประกอบการในธุรกิจการผลิต การจัดจำหน่าย และการบริการ ให้ความสำคัญต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 6 ด้านสอดคล้องกัน โดยมีลำดับเรียงจากมากไปน้อยคือ (1) ความสามารถในการมองเห็นโอกาสทางธุรกิจ (2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (3) ความเป็นผู้นำ (4) ความมีเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์ (6) ความเชื่อมั่นตนเองและยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของ Levinson (1989) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพที่จะมีผลต่อการประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมว่าประกอบด้วย ความอดทน (Patience) ความก้าวร้าว (Aggressiveness) การเป็นคนเจ้าความคิดและมีจินตนาการ (Imagination) ความมีไหวพริบและไวต่อสิ่งแวดล้อมรอบด้าน (Sensitivity) และการเป็นตัวของตัวเองสูง (Ego Strength) Calvin และ Slevin (1991) การศึกษาของ Hult และคณะ (2004) การศึกษาของ Peng (2008) ได้เสนอคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการไว้ 2 ด้าน คือ ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) และการดำเนินงานเชิงรุก (Proactiveness) ส่วนการศึกษาของ Wiklund (1999) Kreiser Marino และ Weaver (2002) ได้เสนอเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการไว้ 3 ด้าน คือ ความสามารถทางนวัตกรรม (Innovativeness) การดำเนินงานเชิงรุก (Proactiveness) และ ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) สำหรับการศึกษาของ Frese (2000) ได้เสนอคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการไว้ 6 ด้านคือ ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ความสามารถทางนวัตกรรม (Innovativeness) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) การแข่งขันเชิงรุก (Competitive Aggressive) ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and Learning) และความใส่ใจในความสำเร็จ (Achievement) ส่วนการศึกษาของ Lee และ Peterson (2000) แบ่งลักษณะ

ของผู้ประกอบการไว้ 5 ด้าน คือ ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ความสามารถทางนวัตกรรม (Innovativeness) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) การดำเนินงานเชิงรุก (Proactiveness) การแข่งขันเชิงรุก (Competitive Aggressive)

- ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards Entrepreneurship factors) มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.02$, S.D = 0.49) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นิศรา จันทร์เจริญสุข (2542) ได้ศึกษาเรื่องทัศนคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ แต่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วผู้ที่ต้องการออกไปประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการมีเพียงร้อยละ 20.7 เท่านั้น เหตุผลที่นักศึกษาให้ความสนใจประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วคือ เป็นอาชีพอิสระไม่ได้เป็นลูกจ้างใคร และยังสอดคล้องกับการวิจัยของ Scott and Twomey (1988, อ้างถึงใน ชูชัย สมितिไกร, 2547, หน้า 29) ซึ่งได้ศึกษาความปรารถนาเกี่ยวกับอาชีพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่าอิทธิพลจากพ่อแม่และประสบการณ์การทำงานมีส่วนสำคัญในการสร้างการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ และเจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งจะมีผลต่อเนื่องทำให้เกิดความปรารถนาที่จะเป็นผู้ประกอบการต่อไป งานวิจัยดังกล่าวนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ Blackburn and Curran ที่พบว่า บุคคลที่มีความต้องการที่จะประกอบธุรกิจของตนเองมากที่สุด มักจะเป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่มีธุรกิจของตนเอง

- ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm Factors) มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.84$, S.D = 0.69) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Korman ได้สรุปว่า ความคิดเห็นของบุคคลที่มีความสำคัญจะเป็นสิ่งที่คุณค่าใช้เป็นแนวทางในการประเมินสถานการณ์ต่างๆ ถ้างานที่คุณค่าสามารถตอบสนองความต้องการหรือความคาดหวังของคุณค่าที่มีความสำคัญเหล่านั้น บุคคนั้นจะรู้สึกพึงพอใจในงานที่ทำ แต่หากงานนั้นไม่สามารถตอบสนองความคาดหวังของคุณค่าสำคัญได้ บุคคนั้นจะรู้สึกไม่พึงพอใจในงานและส่งผลให้เกิดการตัดสินใจที่จะไม่ทำงานต่อไป ดังนั้น ความคาดหวังของคุณค่าที่มีความสำคัญจึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อการตัดสินใจของคุณค่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (เช่น ประเทศไทย) ครอบครัวจัดเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจของคุณค่าและการสนับสนุนจากบุคคลที่มีความสำคัญ มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคุณค่า (ชูชัย สมितिไกร, 2547)

- ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ๆ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78$, S.D = 0.68) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Bandura (1977) พบว่า การรับรู้ความสามารถในการประกอบเป็นตัวแปรที่มีความคล้ายคลึงกับความเชื่อในสมรรถภาพของตน (Self-efficacy Beliefs) หมายถึงความเชื่อของคุณค่าเกี่ยวกับความสามารถของตนในการจัดการหรือทำงานหนึ่งๆ ความเชื่อนี้มีความสำคัญมากในแง่ที่เป็นกลไกควบคุมการกระทำของคุณค่า กล่าวคือ ผู้ที่มีความเชื่อว่าตนเองสามารถจะทำงานหนึ่งๆ ได้ จะมีความ

กล้าเลือกที่จะทำงานนั้น เมื่อเผชิญกับอุปสรรค เขายังมีความอดทน มุ่งมั่นต่อการทำงานนั้น ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ไม่มีความเชื่อว่าตนเองสามารถจะทำงานนั้นได้ จะพยายามหลีกเลี่ยง หากหลีกเลี่ยงไม่ได้ จะทำงานนั้นอย่างมีความเครียด วิตกกังวล เมื่อเผชิญอุปสรรค จะหมดความอดทน เกิดความท้อแท้ได้โดยง่าย

- ปัจจัยด้านการศึกษาคือการเป็นผู้ประกอบการมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, $S.D = 0.61$) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Parnell, Crandall, and Menefee ได้ศึกษาเปรียบเทียบแนวโน้มการเป็นผู้ประกอบการระหว่างนักศึกษอเมริกักับนักศึกษอียิปต์ และพบว่านักศึกษอเมริกัมีแนวโน้มที่จะก่อตั้งธุรกิจของตนเอง หลังจากสำเร็จการศึกษาสูงกว่านักศึกษอียิปต์ คณะวิจัยได้ให้เหตุผลที่พบความแตกต่างเช่นนี้ว่า เป็นเพราะระบบการศึกษา สังคมและวัฒนธรรมของอเมริกัให้การส่งเสริมสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าของประเทศอียิปต์ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ Martz, Neil, Biscaccianti, and Williams ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการระหว่างนักศึกษจากประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และฝรั่งเศส พบว่านักศึกษอเมริกัมีความรู้สึกต่อวิถีชีวิตแบบผู้ประกอบการดีกว่านักศึกษจากสหราชอาณาจักร และฝรั่งเศส นอกจากนี้ นักศึกษอเมริกัยังมีความปรารถนาและเต็มใจที่จะทุ่มเทเวลาเพื่อเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษจากสหราชอาณาจักรและฝรั่งเศสอีกด้วยและสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cordelia Mason มหาวิทยาลัย Kuala Lumpur ประเทศมาเลเซีย ได้ทำการศึกษาและวิจัยผู้ประกอบการ: กรณีแนวโน้มและความกังวลที่จะเกิดขึ้น พบว่า ในการผลิตผู้ประกอบการและการฝึกอบรมผู้ประกอบการที่เพิ่มขึ้นในประเทศต่างๆ ตัวอย่างเช่น ประเทศจีน แอฟริกาใต้ ไอร์แลนด์และประเทศมาเลเซีย จากการสังเกตการเปลี่ยนแปลงในแนวโน้มมีจุดมุ่งหมายไปสู่ความเข้าใจในการศึกษาและการฝึกอบรมผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการออกแบบหลักสูตรการเรียนในด้านการเป็นผู้ประกอบการและยังสอดคล้องกับ NnditsheniJ. Muofhe and Williem F. du Toit ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผู้ที่เรียนด้านการประกอบการและรูปแบบอย่างของการผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ พบว่า นักศึกษาที่เรียนเกี่ยวกับการประกอบการมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เรียนเกี่ยวกับการประกอบการ และการศึกษาเกี่ยวกับการประกอบการและรูปแบบอย่างของผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพด้วย

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับนโยบายด้านการศึกษาของคณะกรรมการยุโรป ได้กำหนดแนวทางเพื่อจะสร้างชาวยุโรปที่มีจิตวิญญาณและทักษะของความเป็นผู้ประกอบการนั้น จะต้องมีการปลูกฝังเจตคติในเรื่องดังกล่าว พร้อมกับเสริมประสบการณ์ในเชิงปฏิบัติจริง โดยเริ่มตั้งแต่วัยเยาว์ระดับประถม ไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย โดยมีวิธีปฏิบัติที่มีความหลากหลาย ไม่เพียงแต่มีการสอนเรื่องการเป็นผู้ประกอบการลงในวิชาสังคมศาสตร์ แต่ให้สอดแทรกเรื่องดังกล่าวลงในแบบเรียนวิชาอื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ พร้อมกับมีการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น จัดโครงการพิเศษ เช่น จัดกิจกรรมให้นักเรียนขายของในโรงเรียน (<http://www2.thaieurope.net>)

- ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นั้น มีระดับความคิดเห็นในความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.99$, S.D = 0.58) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) ของ Ajzen (1991) ที่มีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ที่มีตัวแปร 3 ประการที่เป็นองค์ประกอบของความตั้งใจ ได้แก่ 1) เจตคติต่อการกระทำ (Attitude toward Behavior) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการกระทำนั้นๆ และรวมถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นตามมา 2) บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) หมายถึง การรับรู้ว่าคุณค่าคนอื่นซึ่งมีความสำคัญ (การคล้อยตามคนรอบข้างหรือกลุ่มอ้างอิง) เช่น พ่อ แม่ คู่สมรส ฯลฯ มีความเห็นด้วยต่อการกระทำนั้นมากน้อยเพียงไร และ 3) การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) หมายถึง บุคคลนั้นรับรู้ว่าคุณค่าตนเองมีความสามารถในการควบคุมการกระทำนั้นๆ ได้มากน้อยเพียงไร

- ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ พบว่าทุกๆ ปัจจัยมีความสัมพันธ์กัน แต่ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในระดับสูงมี 4 ปัจจัยคือ ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม และปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งสามารถพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้

อำนาจการพยากรณ์ของปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ (x_2) ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ (x_5) และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (x_4) สามารถพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ (Y) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 สอดคล้องกับงานวิจัยของ Phan, Leong, Wang and Kam (1999) ได้ทำการศึกษาในนักศึกษาในระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยทั่วเอเชีย จำนวน 13,014 คน ผลการศึกษาพบว่าเจตคติสามารถทำนายความตั้งใจในการประกอบการได้ในระดับสูง สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ ชูชัย สมितिไกร (2547) ได้ศึกษาวิจัยศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย พบว่า เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมและการรับรู้ความเป็นไปได้ในการเป็นผู้ประกอบการ สามารถร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยได้

3. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ พบว่า

ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการและปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม สามารถพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ (Y) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ผลจากการวิจัยนี้ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะส่งผลต่อปัจจัยอื่นๆ คือ ด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการและปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ดังนั้น สิ่งที่มีมหาวิทยาลัยฯ ควรจะพิจารณาดำเนินการคือ

1. ทำการออกแบบหลักสูตรระดับปริญญาตรีให้นักศึกษาได้มีการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การจัดโครงการบริษัทจำลอง การศึกษาดูงานเกี่ยวกับผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จ ฯลฯ ในแต่ละชั้นปีตามความเหมาะสมเพื่อให้นักศึกษาเกิดเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ เห็นถึงคุณค่าประโยชน์ของการเป็นผู้ประกอบการทั้งแก่ตนเองและประเทศชาติ
2. จัดรายวิชาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเป็นผู้ประกอบการได้ เช่น เทคนิคการเจรจาต่อรอง จริยธรรมสำหรับผู้ประกอบการ เป็นต้น
3. จัดโครงการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อให้นักศึกษามีความคุ้นเคยกับการที่จะเป็นผู้ประกอบการ

บรรณานุกรม

- เกศินี จุฑาวิจิตร. ศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราช-
ภัฏนครปฐมในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ. รายงานการวิจัยคณะวิทยาการจัดการและกอง
พัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. 2552.
- ชลเย็น หงส์ไพศาลวิวัฒน์. คุณลักษณะของผู้ประกอบการในธุรกิจการผลิตการจัดจำหน่ายและการ
บริการ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ คณะ
ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2539
- ธีรยุทธ วัฒนาสุภโชค. “Entrepreneurship: ฤาจะเป็นฟางเส้นสุดท้ายต่อระบบเศรษฐกิจไทย”
จุฬาลงกรณ์วารสาร. 12 (ตุลาคม – ธันวาคม 2545): 65-75.
- ผุสดี รุมาคม. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: พิสิษฐ์เซ็นเตอร์. 2540.
- วรรณิ ชลนภาสถิต. SMEs ธุรกิจผู้ประกอบการ. เศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจปริทัศน์ (มหาวิทยาลัย
รังสิต). 5 (มกราคม – มิถุนายน 2552): 5-19.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี. SMEs : เสาหลักของอุตสาหกรรมกัญชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริม
เทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น). 2542.
- นิศรา จันทร์เจริญสุข. ทศนคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะวิชาบริหารธุรกิจ
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตภาคพายัพ. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 2542.
- ตะวัน ณ ระนอง. การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจที่อยู่อาศัย.
วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สถาปัตยกรรมศาสตร์ (เคหการ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2536.
- สมคิด บางโม. การประกอบธุรกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี จำกัด. 2555.
- อำนาจ ธีระวนิช. ผู้ประกอบการ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2549.
- Ajzen, I. Theory of planned behaviour. *Organizational Behaviour and Human
Decision Processes*. 50, 179-211.1991.
- Ajzen, I. “Perceived behavioural control, self-efficacy, locus of control, and the theory
of planned behavior”. *Journal of Applied Social Psychology*, 32 (2002): 665-
683.
- Bandura, A. Self-efficacy: toward a unifying theory of behavioural change.
Psychological Review. 84 (1997):191-215.

- Blackburn, R., and Curran, J. The future of the small firm: Attitudes of young people to entrepreneurship. In R. Atkin, E. Chell, and Mason (Eds). **New directions in small business research**. London: Athenaeum Press. 1993.
- Bolton, William & Thompson, John. **Entrepreneurs: talent, temperament, Technique**. Oxford: Butterworth-Heinemann. 2000.
- Crant, J.M. The proactive personality scale as a predictor of entrepreneurial intentions. **Journal of Small Business Management**. 34 (2) (1996): 42-49.
- Cordelia Mason. Entrepreneurship Education and Research: Emerging Trends and Concerns. <http://ideas.respec.org/>.
- Covin, J.G., and Slevin, D.P. *A conceptual model of entrepreneurship as firm behavior*. **Entrepreneurship Theory and Practice**. 16(1) (1991): 7-25.
- Covin, J., & Slevin, D. Strategic management of small firms in hostile and benign environments. **Strategic Management Journal**. 10 (January 1991): 75-87.
- Davidsson, P. **Determinants of entrepreneurial intentions**. Paper presented at the RENT IX Workshop in Entrepreneurship Research. 1995 .November 23-24, Piacenza, Italy
- Delmar, F., & Davidsson, P. Where do they come from? Prevalence and characteristics of nascent entrepreneurs. *Entrepreneurship and Regional Development*. 12(1) (2000):1-23.
- Dess, Gregory G., Lumpkin G.T. and Taylor Marilyn L. **Strategic management :Creating competitive advantage**. 2rd ed. New York: McGraw-Hill, 2005.
- Dess, Gregory G., Lumpkin G.T. and Eisner Alan B. **Strategic management: Text & Case**. 3rd ed Boston: McGraw-Hill, 2007.
- Drucker, P.F. **Innovation and Entrepreneurship**. United Kingdom: Butterworth & Heinemann. 1994.
- Entrialgo, Montserrat. The Impact of the Alignment of Strategy and Managerial Characteristic on Spanish SMEs. **Journal of Small Business Management**, 40(3) (2002):260-270.
- Fishbein, Martin & Ajzen, Icek. **Belief, attitude, intention and behavior: an introduction to theory and research**. Reading. Mass: Addison-Wesley. 1975.

- Frese, M. **Success and failure of microbusiness owners in Africa: A psychological approach.** Westpot, CT: Greenwood. 2000.
- Hisrich, R.D., & Peters, M.P. **Entrepreneurship** 5th ed. New York: McGraw- Hill. 2002.
- Hodgetts, Richard M. & Kuratko, Donald F. **Effective small business management.** San Diego, Harcourt Brace Jovanovich. 1989.
- Hult, G.T. M., Hurley, R.F., & Knight, G.A. Innovativeness: Its antecedents and impact on business performance. **Industrial Marketing Management**, 33(2004): 429-438.
- Hult, G.T.M., Snow, C.C., & Kandemir, D. The role of entrepreneurship in building cultural competitiveness in different organizational types. **Journal of Management**. 29 (3): 401-426.
- Krueger, N.F. The impact of prior entrepreneurial exposure on perceptions of new venture feasibility and desirability. **Entrepreneurship Theory & Practice** 5 (1993): 5-21
- Louw, L., du Plessis, A.P., Bosch, J. K., and Venter, D.J.L. **Entrepreneurial traits of South African students: An exploratory study.** Paper Presented at the Conference Internationalizing Entrepreneurship Education and Training. IntEnt 97 Monterey Bay (California/ USA). June 25-27 (1997).
- Lee, S., & Peterson, S. Culture, entrepreneurial orientation and global competitiveness. **Journal of World Business**. 35(4)(2000): 401-416.
- Lumpkin, G.T., & Dress, G.G. Clarifying the entrepreneurial orientation construct and linking it to performance. **Academy of Management Review**. 21 (1) (1996): 135-172.
- Matlay, H. Researching entrepreneurship and education: Part 1: What is entrepreneurship and does it matter? **Education and Training Journal**, 47(8/9) (2005): 665-678.
- Matlay, H. The impact of entrepreneurship education on entrepreneurial outcomes. **Journal of Small Business Development**. 15(2) (2008): 382-396.
- Miller, Danny. The correlates of entrepreneurship in three types of firms. **Management Science**. 29(7) (1983): 770-791.

- Peng, C.H. **The relationships between the antecedents of innovativeness and business performance.** International Symposium on Electronic Commerce and Security. 805-809.2010.
- Peterman, N.E., & Kennedy, J. (2003). Enterprise education: influencing students' perceptions of entrepreneurship. **Entrepreneurship: Theory & Practice.** 28 (2) (2003): 129-145.
- Phan, P.H., Chong, C.L., Wang, C., and Wong, P. K. **Antecedents to entrepreneurship: Belief, attitudes and background.** Paper presented at Babson University of South Carolina Entrepreneurship Research Conference. Columbia, South Carolina. 1999.
- Sariaslan H. Avrasya ve Turkiyeiye de KOB_lerine ekonomik kalkinmadaki yeri ve Onemi.I. Avrasya KÜÇÜKveOrtaÖlçekli_sletmeler Kongresi. Biskek. K1rg1zistan. 27-35. 2001.
- Scott, M.G., & Twomey D.F. The long-term Supply of Entrepreneurs: Students' Career Aspirations in Relation to Entrepreneurship. **Journal of Small Business Management.** 26 (1988): 35-13.
- Shapero, A. Social dimensions of entrepreneurship. In **The encyclopedia of entrepreneurship.** (1982): 72-90. Edited by Calvin A. Kent, Donald L. Sexton and Karl H. Vesper. **Englewood Cliffs, NJ:** Prentice Hall.
- Wang, C., Wong, P., & Lu, Q. Tertiary education and entrepreneurial intentions. In P. Phan (Ed.). **Technological entrepreneurship.** (2001): 55-82. Greenwich. CT: Information Age Publishing.
- Webster Dictionary. (2000). **Entrepreneur.** Retrieved January 2, 2009, from <http://www.webstersonline-dictionary.org/definition/entrepreneur>
- Yamane, Taro. **Statistics: An Introductory Analysis.** New York: Harper and Row.1993.
- Zimmerer, Thomas.W. & Scarborough, Norman M. **Entrepreneurship and new venture formation.** Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.1996.
- <http://www.forbesthailand.com/commentaries-detail.php?did=143>
- <http://www.thaigov.go.th/index.php/th/government-th1/item/102132-id102132>
- <http://www.2.thaieurope.net/สร้างเยาวชนผู้ประกอบการ>
- <http://rmutr.ac.th>

แบบสอบถาม

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาการเป็น
ผู้ประกอบการเพื่อสร้างธุรกิจใหม่ (Entrepreneurship for New Venture Creation) ผู้วิจัยขอความร่วมมือ
ให้ท่านตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ทั้งนี้ผลของงานวิจัยจะออกมาในภาพรวมของคณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

แบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ตอน

- ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตอนที่ 3 ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไป โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

- ชาย หญิง

2. อายุ

- 17-18 ปี 19-20 ปี 21-22 ปี 22 ปีขึ้นไป

3. สาขาวิชา

- การจัดการ การตลาด การบัญชี
 เทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจ ภาษาอังกฤษธุรกิจ

4. พื้นที่

- ศาลายา ไกลกังวล บพิตรพิมุข จักรวรรดิ

5. พื้นฐานครอบครัว:

- เป็นผู้ประกอบการ ไม่เป็นผู้ประกอบการ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ	ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	■ ปัจจัยด้านลักษณะบุคลิกภาพ					
1	มีความสามารถทางนวัตกรรม					
2	มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
3	มีความเชื่อมั่นในตนเอง					
4	สนุกกับการเอาชนะอุปสรรคด้วยความคิดตนเอง					
5	ไม่มีอะไรตื่นเต้นมากกว่าการได้เห็นความคิดของตนเองได้ลงมือทำจริง					
6	มองเห็นโอกาสที่ดีๆ ก่อนคนอื่น					
7	มีนิสัยชอบความเสี่ยง					
8	ชอบแสวงหาสิ่งใหม่ๆ เช่น เมนูอาหาร สถานที่ ประสบการณ์ ฯลฯ					
9	มีอิสระในการตัดสินใจในการกำหนดเป้าหมายขององค์กรด้วยตนเอง					
10	เผชิญกับความเสี่ยงในทางธุรกิจ เช่น การลงทุนในธุรกิจด้วยเงินตนเอง					
	■ ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ					
11	พอใจที่จะเป็นผู้ประกอบการมากกว่าการเป็นพนักงานในบริษัท/องค์การขนาดใหญ่					
12	เป็นผู้ประกอบการในธุรกิจที่ตนเองสร้างขึ้นดีกว่าเป็นผู้จัดการในบริษัทที่มีอยู่แล้ว					
13	การเป็นผู้ประกอบการมีส่วนในการทำให้เศรษฐกิจและสังคมของประเทศมั่นคง					
14	การเริ่มต้นทำธุรกิจของตนเองเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก					
15	ผู้ประกอบการเป็นทางเลือกอาชีพที่น่าสนใจสำหรับผู้ที่มีความรู้และครอบครัวมีสถานประกอบการ					
16	เชื่อมั่นในความมุ่งมั่น ความพยายามและความอดทนจะส่งผลต่อความสำเร็จ					
17	มีความพร้อมในการเริ่มต้นดำเนินธุรกิจที่มีประสิทธิภาพ					
18	มีความสามารถในการควบคุมกระบวนการสร้างธุรกิจใหม่					
19	มีทักษะในการสื่อสารและภาวะผู้นำในการเป็นผู้ประกอบการที่ดี					
20	การมีจริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต					
	■ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม					
21	ครอบครัวและเพื่อนสนับสนุนในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง					
22	ในการเป็นผู้ประกอบการนั้น ครอบครัวเป็นผู้พิจารณาและให้การสนับสนุน					
23	ในการเป็นผู้ประกอบการนั้น เพื่อนสนิทเป็นผู้พิจารณาและให้การสนับสนุน					
	■ ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม					
24	มีความเชื่อมั่นว่าจะประสบผลสำเร็จถ้าเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง					
25	การเริ่มต้นธุรกิจของตนเองเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย					
26	ในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเองอาจจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะใช้ประโยชน์จากการศึกษา					
27	มีทักษะและความสามารถที่จำเป็นในการประสบผลสำเร็จเป็นผู้ประกอบการ					

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (ต่อ)

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ	ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	■ ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ					
28	ท่านคิดว่าขอบเขตของความรู้ด้านใดที่ควรนำเสนอในหลักสูตรการศึกษาเพื่อสร้างผู้ประกอบการที่ควรมีการพัฒนาต่อไปนี้					
	1. ความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของผู้ประกอบการ					
	2. การยอมรับในภาพลักษณ์การเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น					
	3. ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ					
	4. ความตั้งใจในการที่จะเป็นผู้ประกอบการ					
		เคย	ไม่เคย			
29	ท่านได้เคยศึกษาเกี่ยวกับวิชาการสร้างผู้ประกอบการ หรือไม่					
	ถ้าเคย:	ระดับความคิดเห็น				
	ท่านคิดว่าขอบเขตความรู้ด้านใดที่จะช่วยพัฒนาสู่การเป็นผู้ประกอบการ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	1. ความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของผู้ประกอบการ					
	2. การยอมรับในภาพลักษณ์การเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น					
	3. ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ					
	4. ความตั้งใจในการที่จะเป็นผู้ประกอบการ					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ	ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
30	มีความพร้อมที่จะทำสิ่งต่างๆ เพื่อจะเป็นผู้ประกอบการ					
31	มีเป้าหมายทางอาชีพ คือ การเป็นผู้ประกอบการ					
32	มีความพยายามที่จะเริ่มต้นและดำเนินธุรกิจของตนเอง					
33	มีความมุ่งมั่นในการสร้างบริษัทในอนาคต					
34	มีความคิดในการเริ่มต้นทำธุรกิจอย่างจริงจัง					
35	มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสักวันหนึ่ง					
36	จะเริ่มต้นธุรกิจของตนเองภายในหนึ่งปีที่จบการศึกษา					

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

- ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มทร.รัตนโกสินทร์

- ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มทร.รัตนโกสินทร์

- อื่นๆ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามครั้งนี้

ประวัติผู้วิจัย

1. ชื่อ สกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อนงค์ รุ่งสุข
2. ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้
 หน่วยงาน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
 สถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก 264 ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ ๑ 10100
 หมายเลขโทรศัพท์ที่ทำงาน 02 222814 ต่อ 5501 โทรศัพท์มือถือ 081 4492159
 โทรสาร 02 2264879 และ E-mail: anongaccord@yahoo.com
4. ประวัติการศึกษา
 ปริญญาเอก Technological University of the Philippines, Doctor of Management
 Science (DMS) ปี พ.ศ. 2545
 ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การบัญชีเพื่อการวางแผน
 และควบคุม) ปี พ.ศ. 2532
 ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง, บริหารธุรกิจบัณฑิต (การบัญชี) ปี พ.ศ. 2525
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
 การจัดการ ธุรกิจระหว่างประเทศ การตลาดและการบัญชีเพื่อการจัดการ
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
 งานวิจัยที่ทำเสร็จ
 - ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
 Determinants Affecting the Intention to become Entrepreneur of Students
 Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology
 Rattanakosin

(แหล่งทุน งบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ประจำปี งบประมาณ 2559)

- CSR Activities of Multinational Corporations in Thailand
(แหล่งทุน ส่วนตัว ปี พ.ศ. 2556)
- การศึกษาสมรรถนะของนักศึกษาของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ เพื่อเข้าสู่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)
A Study Competence of Management Students Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Rattanakosin to Enter the ASEAN Economic Community (AEC)
(แหล่งทุน งบประมาณรายได้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ประจำปี งบประมาณ 2555)
- The Conflict between Japanese Managers and Thai Staffs in Japanese Firms in Thailand (แหล่งทุน ส่วนตัว ปี พ.ศ. 2553)

งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : ชื่อผลงานวิจัย ปีที่พิมพ์ การเผยแพร่ และแหล่งทุน

- The Conflict between Japanese Managers and Thai Staffs in Japanese Firms in Thailand.
นำเสนอในการประชุม International Economics and Business Management Conference (IEBMC) ระหว่างวันที่ 23-24 พฤศจิกายน 2553 ณ Hyatt Kuantan Resort Pahang ประเทศมาเลเซีย
- CSR Activities of Multinational Corporations in Thailand.
นำเสนอในการประชุม International Conference on Strategic Business Management (ICSBM-2013) ระหว่างวันที่ 4-6 กรกฎาคม 2556 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย
- การศึกษาสมรรถนะของนักศึกษาของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ เพื่อเข้าสู่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)